

O VICTORIE
DE PRESTIGIU
A RUGBIULUI
ROMÂNESC

DINAMO BUCUREȘTI
CAMPIONĂ EUROPEANĂ
LA RUGBI

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII
SERIA II,
NR. 5618
—
6 PAGINI
25 BANI
—
MARȚI
13 Iunie
1967

În cel treilea an de când lucrează la secția cazangerie a Uzinelor „Grivița Rosie” tinarul sudor Petre Serbu și-a însușit temeinic meseria. Este acum unul dintre cei mai buni sudori din secție. Între timp a urmat și școala medie serală absolvind anul acesta clasa a X-a numai cu note de 8, 9 și 10. „După ce-mi voi lua bacalaureatul voi încerca la Politehnică” — a declarat el. Cine știe? Poate peste un an, doi îl vom întâlni și pe băncile facultății.
Foto: O. PLECAN

NOUĂ SCHEMĂ DE PUȘCARE

Minerii exploatării Cavnic din bazinul Maramureșului, deținători ai steagului roșu de unitate fruntasă pe ramură, au experimentat cu bune rezultate o nouă schemă de pușcare a găurilor de mină. Potrivit acesteia, formarea găurilor nu se mai face orizontal sau în plan

usor înclinat, ci direct în plafonul frontului de lucru. Procedind astfel, minerii au reușit să amplifice efectul undei de șoc a exploziei asupra zăcămintului și să disloce, cu aceeași cantitate de exploziv, de peste două ori mai mult minereu decât înainte.

PE ARGEȘ ÎN JOS

LA MICROHIDROCENTRALELE DE LA ALBEȘTI ȘI OIEȘTI AU ÎNCEPUT LUCRĂRILE DE MONTAJ

Pitești (de la corespondentul nostru) — La microhidrocentralele de la Albești și Oiești au început lucrările de montaj la turbine, compresoare și pompe de apă. Fiecare dintre aceste microhidrocentrale construite în aval de barajul Vidraru va avea o putere instalată de 15 MW. Do asemenea, a început turnarea conductelor forțate folosindu-se pentru prima dată în țară metoda betonului suțire, realizându-se astfel o mare rezistență a conductei.

tere instalată de 15 MW. Do asemenea, a început turnarea conductelor forțate folosindu-se pentru prima dată în țară metoda betonului suțire, realizându-se astfel o mare rezistență a conductei.

CU CRONOMETRUL

PE URMA

TIMPULUI PIERDUT

Un minut: timpul necesar unui rector supersonic pentru a străbate distanța București-Ploiești; răgaz suficient pentru ca producția întregii omeniri să satisfacă nevoile a milioane de oameni. „Timpul nu iartă!” O idee veche — are în era revoluției tehnice, semnificații noi. Prezența ei o simțim zilnic, și cu cât victoriile „contra cronometrului” sînt mai mari cu atât exigenta fiecăruia de a valorifica timpul crește.

Am încercat să urmărim cum se realizează acest lucru într-o mare uzină bucureșteană al cărei nume este legat de multe succese de seamă ale industriei românești — „23 August”. Cu multe luni înainte s-a analizat la fiecare loc de muncă faptul cum este utilizat timpul. La capătul acestui studiu s-a constatat că în 1966 și primul trimestru al acestui an s-au pierdut circa 1,7 milioane ore. Iată pe scurt câteva cauze:

138 000 ore de absențe nemotivate, echivalând cu o producție în valoare de peste 9 000 000 lei.

Eforturile întregului colectiv, conjugate cu măsurile stabilite de conducerea uzinei converg spre lichidarea ace-

stul balast. Pe graficul ultimelor luni, săgeata indică o tendință de scădere: 12 096 ore în aprilie, 9 744 ore în mai.

Am înțeles în uzină muncitorii care au ajuns la anii bătrâneți n-au lipsit și

• În timp ce graficele indică îndeplinirea și depășirea indicatorilor de plan, radiografia timpului relevă noi posibilități de ridicare a eficienței întregii activități economice a Uzinelor „23 August” din București.

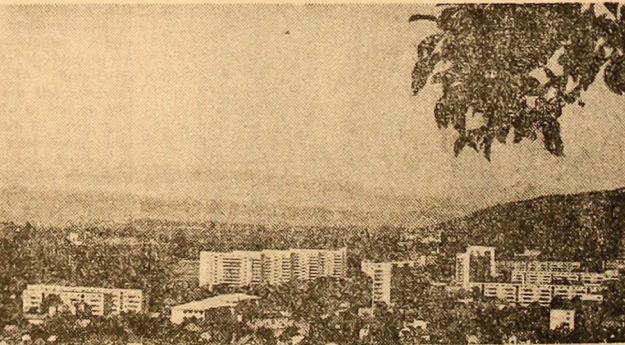
n-au întîrziat niciodată. Pentru respectul pe care-l au față de muncă, veteranii secției aparataj, Stan Safta și Ion Borșa, ca și tinerii Andrei Schmidt, Florin Săpălcău, Eugen Costea se bucură de

multă preluire din partea colectivului. Alături de vîrstnici, sute de tineri din uzină, printre care Mihai Alexandru, Radu Matei — uzinaș ușor, Ivan Doncu și Petre Aurel — mecanică sînt puțin dispuși să-și vorbească despre ei: problema care-i frîmîntă este: „ce facem cu cei care nu merg în același ritm?”. I-am cunoscut și noi.

„E aproape de miezul nopții. Obosit de munca zilei, adjunctul secției mecanice, tovarășul Vasile Ungureanu, critică cu asprime atitudinea tînărului strungar Chorghie Afanti. O zi a lipsit nemotivat, într-alta și-a părăsit mașina înainte de sfîrșitul schimbului. Rezultatul: a prejudiciat secția și propriul său buget (la finele primei decade a lui iunie cîștigase... 100 lei). Deschirez în discuție un element deosebit de important: grija față de om.

LIDIA POPESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

Privire asupra unui cartier din Cluj.

Foto: ED. HÖFER

Prof. dr.

St. M. Stoenscu

ne răspunde
la întrebarea:

URMEAZĂ 40 DE ANI DE PLOI?

Zilele trecute, presa a publicat declarația unui geolog american, prof. Maynard Miller, de la Universitatea din Michigan potrivit căreia „în viitorii 30—40 de ani, cerile și țințele pe cea mai mare parte a globului vor fi mult ploioase și mai reci”. Această modificare a climei va fi provocată de reducerea activității solare prezăcută pentru următorul stert de veac.

Declarația savantului american nu a rămas fără ecou. În mințile multora s-a născut întrebarea justificată: ce se va petrece de fapt, cu clima terestră în următoarele decenii?

(Continuare în pag. a V-a)

Problema nu e deloc simplă, ne-a avertizat prof. dr. St. M. Stoenscu, șeful secției de climatologie a Institutului Meteorologic, căruia i-am solicitat explicații în legătură cu declarația amintită.

Înainte de a intra în amănunte, aș vrea să remarc faptul că după părerea mea, prezicțiunea prof. Miller nu trebuie generalizată și absolutizată. De aceea, nu avem elemente temeinice spre a ne aștepta în următorii 30—40 de ani, la o înrăutățire generală și persistentă a vremii, pe cea mai mare parte a globului. Și iată de ce:

CITIȚI
ÎN PAG.

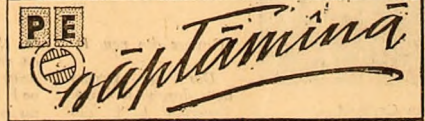
5

Ce trebuie
să știe
candidații
la studenție

• 1—10 iulie — concursul
• înainte cu 15 zile încep înscrierile
• media de la bacalaureat — echivalentă cu o probă de examen
• media minimă de admitere — 6,00
• numărul locurilor pentru fiecare facultate și secție poate fi cunoscut odată cu data înscrierii la facultate.

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINERETE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

o scrisoare

Mloara Cremene

„Trebuie să mărturisesc: o firească emoție mă cuprinde, acum cînd încep un lung drum de poștaş. Toată lumea știe că, printre cititorii unui ziar, se află nu numai cei care parcur paginile sale — ci, de asemenea, și aceia care-i scriu.

Un plic pus la poștă pe adresa ziarului preferat înseamnă mai multe lucruri: el demonstrează în primul rînd încrederea pe care au dobîndit-o cei care iese în josul rîndurilor tipărite, prin comentarea exactă, prin informarea promptă, prin înțelegerea faptelor zilei — care sînt toate fapte de viață, apartinînd evenimentelor vieții noastre cotidiene...

Și, în același timp, pentru redacție, plicul înseamnă legătura vie — „medicina ziaristică” îi numește „pulsul” — luat cititorului, acestui cititor de astăzi, deosebit de cel de ieri prin marile realizări care îi stau amplu la îndemînă, diferit încă de cel de milne prin limitele sale personale, prin lipsuri

ale lui și ale altora: înseamnă cunoașterea cititorului care alături, multiplicat cu sute de mii, ar rămîne poate un necunoscut: înseamnă chemarea spre multe detalii interesante și pline de miez din care, ca într-un caleidoscop mereu mișcător, se alcătuieste, se desface și se recompune mereu mozaicul colorat al existenței noastre.

Ce anume scriu cititorii, redacției?
Indoebște ei informează, trimt colaborări — dar mai ales cer sfaturi. Și nu întotdeauna sfaturile pe care le cer sînt strict personale... ele au de multe ori un interes mai general. Să ceri un sfat înseamnă să-ți presupui un prieten. Cititorii paginilor de față sînt tineri. Ei au nevoie de multe lucruri, dar mai ales, au nevoie de prieteni!

Spuneam la începutul acestor rînduri că sînt cuprinsă de o firească emoție... Deschizînd rubrica „O scrisoare pe săptămîna”, „Scinteia Tineretului”, mi-a cerut să-i fiu prietenul poștaş.

Drumul unui poștaş e adesea lung și întortochiat, el trece prin multe locuri și întîlnește existențe felurite. Deci, tinerii cu care mă voi întîlni sînt foarte deosebiți. Unii își petrec încă o parte a zilei în bănci și în clase, alții au și luat viața pieptis și sînt la rîndul lor părinți: unii au probleme de studiu, alții de producție, — toți un univers de sentimente.

Și dacă, deci, nu întotdeauna pot garanta soluționarea, aș vrea să fiu în schimb sfătătorul adevărat și sincer pe care mulți tineri și-l doresc, prietenul gata să dăruiască „rază de căldură sufletească” cerută, de pildă, de către E. S., prima corespondentă căreia îi vom răspunde (și căreia nu îi dăm numele întreg în urma rugăminții ei)...

(Continuare în pag. a II-a)

RAPID — campionă republicană la fotbal

• Și se vor înălța

busturi

de marmură

în Giulești...

de FĂNUȘ NEAGU

• Dinamo-U.T.A.

meci comentat

de DAN DEȘLIU

„Cupa marii bucurii

Duminică s-a încheiat campionatul de fotbal al primei categorii. Mai mult ca oricînd, anul acesta, fotbalul a provocat discuții și comentarii aprinse, a adus iubitorilor săi numeroase decepții.

Ziarul nostru organizează, în paginile sale, o amplă dezbateră intitulată:

„FOTBALUL — PE MASA DE DISECȚIE”

la care sînt invitați să-și spună cuvîntul specialiști, tehnicieni, fotbaliști și toți cei care îndrăgesc sportul cu balonul rotund, să exprime, în toate problemele pe care le ridică acest domeniu de activitate, în modul cel mai sincer, punctele de vedere și opiniile lor, să propună soluțiile pe care le consideră eficiente pentru ridicarea calității fotbalului nostru.

TOȚI OAMENII MATURI AU FOST MAI ÎNTÎI COPII

(dar puțini dintre ei își reamintesc)

(EXUPERY)

Cunoașterea lumii înconjurătoare, la vîrsta preșcolară, ridică, în medie, într-o singură zi, 427 întrebări — demonstrație făcută de un reputat psiholog. Așadar, imensa curiozitate de a cunoaște lumea, acea „de ce” diurn, ochii mirați și naivi ai primei vîrste, obligă la răbdare și tact, cer atenție și respect.

Căminele de zi, grădinițele creează alături de părinți, postulamentul acelor „șapte ani de acasă” de pe care se va înălța, sau nu, personalitatea. Le vizităm (la Baia Mare).

Este treaz spiritul edilitar?

Copilăria, la noi, se bucură de o atenție nesperată altădată. O atenție de părinte care-și vede crescînd, sub căldura propriei inimii, pe acela care-i va fi purta numelui și va fi, mince, bucuria și nădejdea lui. În toată țara, milioane și milioane de lei se cheltuiesc pentru generația cea mai tînără și-n legile scrise sau nescrise ale moralei noastre poate că nu există culpă mai grea decît aceea de a trece cu priviri neglijente pe lângă copii.

Surprinde firesc, deci, ca un caz aparte, ca o senzațională ieșire din comun, orice abatere de la această regulă, indiferent din partea cui ar veni — fie el funcționar de stat sau părinte.

Ni se atrage atenția că o asemenea „uitare” a copilăriei se petrece, în unele situații, la Baia Mare. Despre ce este vorba? Aici, rețeaua de unități preșcolare s-a menținut aceeași din anul 1960. Din 35 de copii ai căminului nr. 5, 28 vin zilnic de la celălalt capăt al orașului din cartierele Săsar și Republicii, cartiere a căror populație depășește 40 000 locuitori și unde se înregistrează densitatea cea mai mare de copii preșcolari.

Sigur, noi știm că în nici un colț al lumii schimbările edilitare nu se petrec de la o zi la alta: cu toate acestea însăși ritmul de construcție în folosul oamenilor, dezvoltarea orașului dovedesc că edilii din Baia-Mare aveau și motivele și posibilitățile de a veni mai mult în ajutorul familiilor.

VIORICA DIACONESCU

(Continuare în pag. a V-a)

Q. viație după miezul noptii

Roman foileton de HARALAMB ZINCA

Fabricius intră cu mers sigur, hotărât să se apere, deși toate probele vinovăției se aflau insurite pe suprafața mării a biroului. Era voinic, cu o privire voluntară; un nas drept, energetic, cu doi ochi, albi, nchii negri ca tăciunele, cu schipuri violente, care trădau îndărătnicie și violență.

I se scoseseră curea, ștersele de la pantofi, semn că procurorul semnasese ordinul de reținere.

Arestatul se așeză la doi metri de biroul lui Lucian, pe scaunul adus de Frunză. Se așeză dezinvolt, în fața lui Lucian și-l fi pofit.

— Domnule Fabricius mai susții că nu ești românesc? Prima întrebare a căpităniului rămase fără răspuns. Fabricius își înclină bratele slădior. Lucian îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Pofteste și cea de a doua persoană, fi ceru el lui Frunză. Cornelia Busuioceanu intră cu pași șovăitori. Era trasă la față, cu ochii plini și speriați. Cind îl zări pe Fabricius, avu o exclamare.

— 77 —

maie de urmărire. Fu cuprinsă de un tremur nervos. Frunză o luă de cotul brațului sting și o conduse către un scaun. Fata se așeză, apoi încremeni cu mâinile în poală.

— Domnișoară Busuioceanu, de cit timp îl cunoști pe domnul dumitale, care se ține atât de mândru?

— Il cunosc, vorbi fata fără să se uite în direcția arestatului, e Tomy Fabricius...

— E iubitul dumitale?

— Da!

— Știe românesc?

— Știe...

Declarația fetei smulse arestatului un suris superior.

— Recunoști, domnule Fabricius, că știi românesc?

— Recunoșc! răspuse el din virful buzelor.

— Multumesc. Nu te uita așa la mine, îl repezi Lucian, îți cheilărești voința de nonanță, nu sînt un mediu bun...

Abia în clipa aceea Fabricius pâlă.

— Domnișoară Busuioceanu, de cit timp îl cunoști pe domnul Tomy sau Tomy Fabricius?

— L-am cunoscut acum trei ani, cind a venit pentru întâia oară în țară, mărturisii privind și-mi amintesc că se frământa parcă de la sine. Dumiiul Bruderman mi l-a prezentat cind a venit pentru prima oară la noi, aducindu-ne vești de la unchiul nostru din Malta. Dar nu l-am cunoscut decit în trecut. Cu Trandafir se împrieteniște din capul locului. Noi abia amu așa ne-am cunoscut mai bine. Mi-a mărturisit că se îndărătnice de mine din prima clipă însă nu îndărătnice să mi-o spună decit în anul ăsta...

— Ce timiditate! I exclamă Lucian batjocoritor. Domnișoară Tomy Fabricius a apărut în viața dumitale ca iubit, ai hotărât să termini povestea de dragoste cu Nicula Florea sau Floruț, cum îi ziceai voi?

— Da, Trandafir gustul fetei, dar nici Trandafir, nici Tomy n-au fost de părere s-rap brutal cu noi. Să las lucrurile așa, m-au sfătuit ei, că povestea se va termina de la sine...

— Ai fost și dumneața de aceeași părere, domnule Fabricius?

— Eu nu... Trandafir.

— Fii rezonabil, domnule Fabricius, îl sfătui Lucian, nu arunca întreaga povară pe umerii lui Trandafir... Domnișoară, mă văd nevoit să-ți aduc la cunoștință o altă veste tristă... Fratele dumitale a fost asasinat... asasinul e chiar iubitul aflat aici în dreapta... domnul Tomy-Toma Fabricius.

— 78 —

Fata tresări. Se întoarse ezitind spre iubitul ei. Fabricius însă rămase în aceeași poziție dezinvolt.

— E adevărat, Tomy? întrebă fata abia stăpînindu-se să nu izbucneasă în plîns.

— E adevărat, Cornelia, răspuse arestatul, cu un cîmșor care mă scoase din sărite. Frunză își puse mina pe umeri, calmîndu-mă: „Sezi binisor locului!”

Cornelia Busuioceanu începu să plîngă. Lucian se uită la ceas. O lăasă să plîngă exact cinci minute.

— Domnișoară, cine a fost cu ideea organizării unei petreceri la dumneața, la care să fie invitat și Nicula Florea?

— Trandafir...

— Cine a adus băuturile?

— Tomy.

— Nicula a băut?

— La început n-a vrut, dar cind eu am insistat — nu rezista rugămintilor mele — a băut.

— Știa că Tomy e un străin din Malta?

— Da! Tomy mi-a spus însă că el cunoaște psihologia militărilor din țările socialiste și că ar fi mai bine să-l prezint lui Floruț ca pe un văr al nostru, fiul unchiului lui din străintătate...

— Domnișoară, e timpul să alți că Tomy-Toma n-a mintit.

Tinăra înmărmuriu uitîndu-se uluită în direcția căpităniului. Lucian, din acest punct de vedere, avu de înfruntat și privirile mele. Numai Fabricius nu păru surprins de spusele ofiterului.

— Nu-i așa, Tomy Busuioceanu, alias Tomy Fabricius?

— Cornelia, i se adresă el fetei cu o voce surprinzător de caldă, sînt venisior tău. De unde ați aflat? Își întoarse el capul spre Lucian.

— Deși aici eu sînt cel care pune întrebările, o să-ți răspund. Caută printre hîrțile de pe birou. Iată, zise, declarația semnată de senior Bruderman, prin care domnia sa ne destăinuie adevărata dumitale identitate.

— Ticălosul! șuieră arestatul, știam că într-o zi mă va da...

— E doar asociatul părintelui dumitale... Îmi poți aduce vreo probă că senior Bruderman ar fi călcat legile României? atacă Lucian fulgerător.

— Din păcate, nu! recunosc arestatul.

— Să revenim, domnișoară Busuioceanu, la după-amiaza aceea „veselă”. Cine a fost cu ideea ca Nicula Florea să-și dezbrace uniforma?

— 79 —

Tinăra încă nu-și revenise din uluiala celor aflate. Lucian repetă întrebarea.

— Bineînțeles că Tomy, răspuse ea cu greu, Tomy... M-a rugat pe mine... voia ca propunerea să vină din partea mea... ca o dorință de a mă fotografia cu bonetă și veston militar... Floruț se amestecă. După mine, s-a îmbrăcat Trandafir cu uniforma sa, apoi Tomy...

— A fost o după-amiază veselă? stăruia Lucian.

Cornelia dădu din cap îndurerată:

— S-a băut... s-a dansat... Tomy ne-a făcut demonstrații de prestidigitator... Ne-a eucerit cu scamatoarele sale...

— A făcut și demonstrații de hipnotism?

— Nu la petrecerea asta, ci la alta, care a urmat peste două săptămîni... Eu credeam că Tomy glumește, dar cind l-am văzut pe Floruț în stare de hipnoză, am început să rîd și Trandafir m-a dat afară din cameră... Cind am revenit, Floruț era vesel, se simțea bine și nu știa nimic de ceea ce i se întimplase... Eu i-am spus, dar nu m-a crezut.

Domnule Tomy Busuioceanu, recunoști tot ceea ce a mărturisit venșoara dumitale, Cornelia Busuioceanu?

— De-odată, Cornelia Busuioceanu izbucni din nou într-un hotel de plîns. Își acoperise fața cu palmele, tot corpul i se zguduia pradă plînsului.

— Vă rog să mă credeți, începu ea să se tînguie... n-am știut nimic... nu-mi închipuisem... abia atunci... cind ați venit ieri la mine și mi-ați spus că Floruț a fost găsit mort... mi-am dat seama că la mijloc e vorba de ceea ce necurat...

— Cum de ții-at da seama?

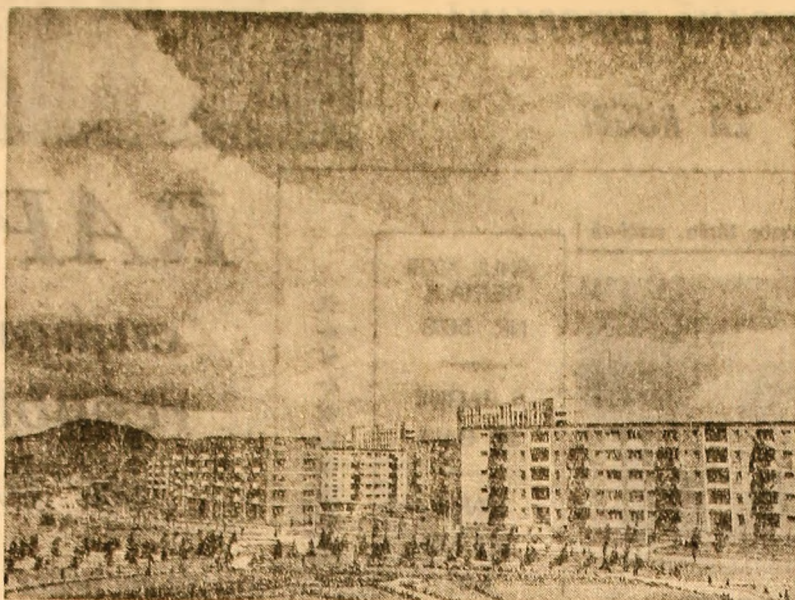
— După ce Floruț și-a luat rămas bun de la mine, plecînd la gară... și-au făcut apariția Tomy și Trandafir... Erau cu mașina... m-au întrebat dacă Floruț a fost pe la mine sau urmează să treacă. Le-am răspuns că fusese și le-am spus unde plecase. M-au părșit fără să-mi spună nimic...

Cornelia Busuioceanu tăcu. Își acoperi din nou fața.

— Domnule Tomy Busuioceanu, poate ne povestesti dumneața ce s-a întimplat după ce ați plecat de la ea l și invitat căpităniul pe arestat.

(Urmare în numărul viitor)

— 80 —

RESITA. Blocuri noi în Lunca Bîrzanei
Foto: AGERPRES

Noutăți discografice

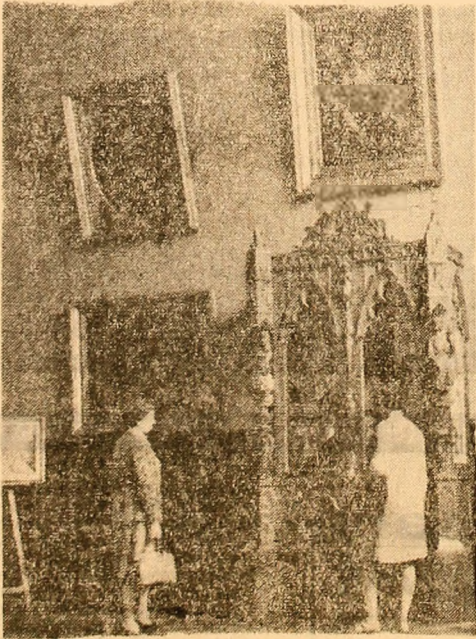
Casa de discuri „Electrecord”, a pus recent la dispoziția iubitorilor de muzică câteva înregistrări de prestigiu care completează colecțiile de imprimări simfonice românești, numerice, ouscun vîntre în catalogele discografice românești.

Discul ERCE 0259 ne aduce o excelentă versiune a celebrului Requiem al lui Mozart, incununa a epocii de maturitate a creației mozartiene, testament muzical al marelui compozitor tinez. Versiunea românească, caracterizată înainte de toate printr-un mare respect al textului, aparține Filarmonicii timisorene sub conducerea dirijorului Nicolae Bohnc.

Același colectiv simfonice și-a adus contribuția și la difuzarea unui disc merit a pune la îndemîna iubitorilor de muzică două excelente lucrări concertante (Variatunile pe o temă rococo de Czaiikovski și Concertul lui Saint Saens) în interpretarea unui reputat violoncelist român, Radu Aldulescu.

În sfîrșit, în această microgenă discografică — am vrea să amintim recitalul violoncelist al unei remarcabile personalități artistice — Lola Bobescu care ne oferă vibrante pagini din Bach (Sonata nr. 3), Joaquin Nin (Partu comentarii) și Stravinski (Suita italiană).

În sfîrșit, în această microgenă discografică — am vrea să amintim recitalul violoncelist al unei remarcabile personalități artistice — Lola Bobescu care ne oferă vibrante pagini din Bach (Sonata nr. 3), Joaquin Nin (Partu comentarii) și Stravinski (Suita italiană).

În muzeul Theodor Aman, din Capitală
Foto: AGERPRES

„Ciocîrlia” în turneu

Duminică dimineața, ansamblul „Ciocîrlia” a plecat într-un turneu în țară. Timp de peste 30 de zile ansamblul va prezenta spectacolul de cîntec și dansuri populare românești. La noi acasă-i sîrbătoare”, în fața unui public larg din orașele: Brașov, Sf. Gheorghe, Blaj, Medias, Orăștie, Cluj, Oradea, Arad, Timișoara, Caransebeș, Reșița, Turnu-Severin, Tejuș și Craiova.

Sub conducerea artistică a dirijorului și compozitorului Viorel Dobos printre artiștii ansamblului vor evolua dirijorii

V. Predescu, artist emerit, Nicolae Ghilț și Gh. Zamfir, precum și soliștii: Angela Moldovan, Aurelia Fătu-Răduțu și Ilie Ion, artiști emeriți, Irina Loghin, Marla Butaciu, Maria Păunescu, Magda Popescu, Rodica Bereștanu-Albu, Renone Simulescu, Pop Simion, Ilie Udilă, Alecu Marin, Lucian Marinescu, Dumitru Constantin, Marin Chisăr, Toni Iordache, Ion Milu, Ilie Gheorghe și alții.

Spectacolul cuprinde un bogat program de cîntec și dansuri de pe întregul cuprins al patriei.

GUSTURILE ÎNTRE

DA ȘI NU

Ion Pascadi

Se întimplă uneori ca un părinte, un profesor sau un activist cultural să constată surprins că cei a căror formare o îndrumă își permit să aibă alte gusturi decît ei, să prefere o altă literatură și alte genuri de filme, să adopte o altă modă vestimentară decît cea prescriasă, să aibă alte păreri despre cele ce-i înconjoară.

Plîngerile, mirarea și chiar surpriza de a constata că nu ești ascultat, că directivele pe care încerci să le dai în materie de gust nu sînt urmate își au, de fapt, o sîmbrie într-o concepție greșită. În primul rînd gusturile și preferințele nu se pot impune prin decret, ele se formează, într-un complex și îndelungat proces educativ în care intervin un număr mare de factori, unii dintre ei greu controlabili sau chiar imposibil de depistat.

Alături de influența familiei, a școlii, a instituțiilor de cultură sau a publicităților interven și prietenii, rudele, opinia unor grupuri mai mici sau mai mari și adesea nonconformismul celor educați.

Sînt încercări să ne analizăm pe noi înșine și vom constata că nici reacțiile noastre — chiar dacă sînt

numai puncte de pornire, idealuri unitare. Dacă tinerii vor fi obișnuiți să judece în lumina sistemului nostru de vederi dar de pe o poziție cît mai personală înseamnă că ne vom fi atins felul.

În al doilea rînd, dobîndirea unei autorități reale se bazează pe competență și un larg orizont de cultură, singurele, de altfel, capabile să asigure încrederea absolut necesară a celor care urmează să fie orientați, îndrumați. Pentru a se face simțită, o asemenea competență nu trebuie să se traducă neapărat în etalare și paradă de cunoștințe (cum se întimplă în unele cronici sau conferințe) și cu atît mai puțin în invocarea, în loc de argumente, a unor păreri sau judecîți celebre. Fără îndoială, toate acestea (cunoștințele, părerile unor personalități) sînt din ce mai mare însemnătate, dar tinerii așteaptă înțeles de toate să fie convingși și nu să li se închiidă gura cu un citat. Procedînd altfel riscăm să compromitem prestigiul real de care o personalitate sau o opinie se bucură,

numai puncte de pornire, idealuri unitare. Dacă tinerii vor fi obișnuiți să judece în lumina sistemului nostru de vederi dar de pe o poziție cît mai personală înseamnă că ne vom fi atins felul.

În al doilea rînd, dobîndirea unei autorități reale se bazează pe competență și un larg orizont de cultură, singurele, de altfel, capabile să asigure încrederea absolut necesară a celor care urmează să fie orientați, îndrumați. Pentru a se face simțită, o asemenea competență nu trebuie să se traducă neapărat în etalare și paradă de cunoștințe (cum se întimplă în unele cronici sau conferințe) și cu atît mai puțin în invocarea, în loc de argumente, a unor păreri sau judecîți celebre. Fără îndoială, toate acestea (cunoștințele, părerile unor personalități) sînt din ce mai mare însemnătate, dar tinerii așteaptă înțeles de toate să fie convingși și nu să li se închiidă gura cu un citat. Procedînd altfel riscăm să compromitem prestigiul real de care o personalitate sau o opinie se bucură,

numai puncte de pornire, idealuri unitare. Dacă tinerii vor fi obișnuiți să judece în lumina sistemului nostru de vederi dar de pe o poziție cît mai personală înseamnă că ne vom fi atins felul.

În al doilea rînd, dobîndirea unei autorități reale se bazează pe competență și un larg orizont de cultură, singurele, de altfel, capabile să asigure încrederea absolut necesară a celor care urmează să fie orientați, îndrumați. Pentru a se face simțită, o asemenea competență nu trebuie să se traducă neapărat în etalare și paradă de cunoștințe (cum se întimplă în unele cronici sau conferințe) și cu atît mai puțin în invocarea, în loc de argumente, a unor păreri sau judecîți celebre. Fără îndoială, toate acestea (cunoștințele, părerile unor personalități) sînt din ce mai mare însemnătate, dar tinerii așteaptă înțeles de toate să fie convingși și nu să li se închiidă gura cu un citat. Procedînd altfel riscăm să compromitem prestigiul real de care o personalitate sau o opinie se bucură,

numai puncte de pornire, idealuri unitare. Dacă tinerii vor fi obișnuiți să judece în lumina sistemului nostru de vederi dar de pe o poziție cît mai personală înseamnă că ne vom fi atins felul.

În al doilea rînd, dobîndirea unei autorități reale se bazează pe competență și un larg orizont de cultură, singurele, de altfel, capabile să asigure încrederea absolut necesară a celor care urmează să fie orientați, îndrumați. Pentru a se face simțită, o asemenea competență nu trebuie să se traducă neapărat în etalare și paradă de cunoștințe (cum se întimplă în unele cronici sau conferințe) și cu atît mai puțin în invocarea, în loc de argumente, a unor păreri sau judecîți celebre. Fără îndoială, toate acestea (cunoștințele, părerile unor personalități) sînt din ce mai mare însemnătate, dar tinerii așteaptă înțeles de toate să fie convingși și nu să li se închiidă gura cu un citat. Procedînd altfel riscăm să compromitem prestigiul real de care o personalitate sau o opinie se bucură,

numai puncte de pornire, idealuri unitare. Dacă tinerii vor fi obișnuiți să judece în lumina sistemului nostru de vederi dar de pe o poziție cît mai personală înseamnă că ne vom fi atins felul.

În al doilea rînd, dobîndirea unei autorități reale se bazează pe competență și un larg orizont de cultură, singurele, de altfel, capabile să asigure încrederea absolut necesară a celor care urmează să fie orientați, îndrumați. Pentru a se face simțită, o asemenea competență nu trebuie să se traducă neapărat în etalare și paradă de cunoștințe (cum se întimplă în unele cronici sau conferințe) și cu atît mai puțin în invocarea, în loc de argumente, a unor păreri sau judecîți celebre. Fără îndoială, toate acestea (cunoștințele, părerile unor personalități) sînt din ce mai mare însemnătate, dar tinerii așteaptă înțeles de toate să fie convingși și nu să li se închiidă gura cu un citat. Procedînd altfel riscăm să compromitem prestigiul real de care o personalitate sau o opinie se bucură,

numai puncte de pornire, idealuri unitare. Dacă tinerii vor fi obișnuiți să judece în lumina sistemului nostru de vederi dar de pe o poziție cît mai personală înseamnă că ne vom fi atins felul.

În al doilea rînd, dobîndirea unei autorități reale se bazează pe competență și un larg orizont de cultură, singurele, de altfel, capabile să asigure încrederea absolut necesară a celor care urmează să fie orientați, îndrumați. Pentru a se face simțită, o asemenea competență nu trebuie să se traducă neapărat în etalare și paradă de cunoștințe (cum se întimplă în unele cronici sau conferințe) și cu atît mai puțin în invocarea, în loc de argumente, a unor păreri sau judecîți celebre. Fără îndoială, toate acestea (cunoștințele, părerile unor personalități) sînt din ce mai mare însemnătate, dar tinerii așteaptă înțeles de toate să fie convingși și nu să li se închiidă gura cu un citat. Procedînd altfel riscăm să compromitem prestigiul real de care o personalitate sau o opinie se bucură,

cu ajutorul deciziilor fără drept de apel emise de la „înălțimea” vîrstei sau funcției.

Care sînt condițiile pentru ca o asemenea autoritate reală să se poată constitui? În primul rînd conștiința faptului că gusturile sînt intim legate de structura ficăreii personalități și că prin urmare ele nu pot și nu trebuie să fie uniforme. Conștanța de gust nu înseamnă identitate de preferințe ci

cu ajutorul deciziilor fără drept de apel emise de la „înălțimea” vîrstei sau funcției.

Care sînt condițiile pentru ca o asemenea autoritate reală să se poată constitui? În primul rînd conștiința faptului că gusturile sînt intim legate de structura ficăreii personalități și că prin urmare ele nu pot și nu trebuie să fie uniforme. Conștanța de gust nu înseamnă identitate de preferințe ci

cu ajutorul deciziilor fără drept de apel emise de la „înălțimea” vîrstei sau funcției.

Care sînt condițiile pentru ca o asemenea autoritate reală să se poată constitui? În primul rînd conștiința faptului că gusturile sînt intim legate de structura ficăreii personalități și că prin urmare ele nu pot și nu trebuie să fie uniforme. Conștanța de gust nu înseamnă identitate de preferințe ci

cu ajutorul deciziilor fără drept de apel emise de la „înălțimea” vîrstei sau funcției.

Care sînt condițiile pentru ca o asemenea autoritate reală să se poată constitui? În primul rînd conștiința faptului că gusturile sînt intim legate de structura ficăreii personalități și că prin urmare ele nu pot și nu trebuie să fie uniforme. Conștanța de gust nu înseamnă identitate de preferințe ci

cu ajutorul deciziilor fără drept de apel emise de la „înălțimea” vîrstei sau funcției.

Care sînt condițiile pentru ca o asemenea autoritate reală să se poată constitui? În primul rînd conștiința faptului că gusturile sînt intim legate de structura ficăreii personalități și că prin urmare ele nu pot și nu trebuie să fie uniforme. Conștanța de gust nu înseamnă identitate de preferințe ci

cu ajutorul deciziilor fără drept de apel emise de la „înălțimea” vîrstei sau funcției.

Care sînt condițiile pentru ca o asemenea autoritate reală să se poată constitui? În primul rînd conștiința faptului că gusturile sînt intim legate de structura ficăreii personalități și că prin urmare ele nu pot și nu trebuie să fie uniforme. Conștanța de gust nu înseamnă identitate de preferințe ci

cu ajutorul deciziilor fără drept de apel emise de la „înălțimea” vîrstei sau funcției.

În al doilea rînd, dobîndirea unei autorități reale se bazează pe competență și un larg orizont de cultură, singurele, de altfel, capabile să asigure încrederea absolut necesară a celor care urmează să fie orientați, îndrumați. Pentru a se face simțită, o asemenea competență nu trebuie să se traducă neapărat în etalare și paradă de cunoștințe (cum se întimplă în unele cronici sau conferințe) și cu atît mai puțin în invocarea, în loc de argumente, a unor păreri sau judecîți celebre. Fără îndoială, toate acestea (cunoștințele, părerile unor personalități) sînt din ce mai mare însemnătate, dar tinerii așteaptă înțeles de toate să fie convingși și nu să li se închiidă gura cu un citat. Procedînd altfel riscăm să compromitem prestigiul real de care o personalitate sau o opinie se bucură,

CRONICA

Cinematografică

Doctor Prătorius

Este un film-portret, de genul acela care se dedică de obicei unor personalități notorii. Realizatorul au urmărit însă un tip exemplar și de aceea au portretizat supradimensionat și idealizat — dar în limitele realismului. Sensul operației o propagandă etică.

În medicină doctorul Prătorius face miracole, în profesorat — furori; e un savant, un magister, un soț și un amic — toate cu maiuscule. E inteligent, onest, uman, scăpădător în discuții, seducător la catedră, magnific la pupitrul orchestrei studentești. Dar — interesant — virtutea pe care filmul o întărește fundamental, este

umorul. Doctorul Prătorius joacă cu micii săi pacienți, li distinde pe cei grav bolnavi, se căstărește în glumă, radiază bunăvoință și simpatie. Filmul pledează pentru un umor — altitudine existențială, un fel de deznăzare lucidă, de dominare a împrejurărilor. Umorul ar fi o independență interioară, înțeleaptă și puțin sceptică. Tot umorul ar menține în limitele ameniei, ar interzice orice fel de alienare, orice fanatism. Numai că pledoaria pentru umor — foarte generoasă de altfel — e făcută cu o lipsă de umor flagrant. Toată lumea știe că Doctorul Prătorius are umor, toată lumea îi așteaptă spiritele și rîde cu poștă foarte mare; so-

știa să facă declarații publice teoretizîndu-l bun și dispoziție. Și apoi chiar hazul doctorului e adesea indigest: Prătorius e un fel de spiritul profesional, iar specia în care e — oficial — excelent, e aforismul. Obvesia umorului, tezele care o justifică și-o recomandă, consumul masiv de haz cu prameciutare sînt teribil de puțin distractiv.

Efortul realizatorilor se concentrează asupra textului: partea cea mai „semnificativă” a scenariului e dialogul, care prin aforisme sau declarații pur și simplu transmite fără echioc ideile. Celelalte mijloace cinematografice (mai precis — propriu-zis cinematografice) sînt frustrate de potențial relevant. Maniera de filmare e desuetă: cadrele nu sînt „compuse”, camera nu „vede” ci — simplu — „ia vederi”, niște vederi impersonale, obiective și neutre, pînă la dispare. Sînt câteva fotografii frumoase dar nici un cadru într-adevăr expresiv.

Portretul lui Prătorius e făcut, așadar, cu mijloace literare (dialogul, intriga) și fotografice: Prătorius e adus pe ecran într-o suită de „poziții”, demne de un album omagial (Prătorius în amfiteatru, Prătorius — dirijor etc.). Filmul rămîne prea evident atașat de originea sa ne-cinematografică: piesa lui Curt Goetz cu același nume.

Nici o reală creație actoricească. În acest film despre umor Heinz Rühmann și Liselotte Pulver nu izbutesc — curioz — să fie simpatici.

Nu se poate contesta filmului

Spunînd acestea nu trebuie să repudiem însă orice nonconformism. Să nu uităm că în istoria artei ca și în istoria culturii, în genere, nu o dată noul a apărut ca neobișnuit multora tocmai pentru că contravenea valorilor și normelor stabilite și conștiințele de o tradiție conservatoare, pentru ca apoi, odată cu scurgerea timpului, el să se dovedească

fecund și creator. Nici în viața de fiecare zi, în tinuță și maniere nu trebuie să ne grăbim să înlăturăm pe loc tot ce contrazice modul nostru obișnuit de a gîndi, deprinderile noastre cotidiene. Să nu uităm că în propria noastră tinerețe (pentru cei care se simt nu o dată să avem gusturi și preferințe diferite de cei mai vîrstnici și unele dintre acestea s-au dovedit a fi viabile iar acum au o circulație generală. Asomenea manifestări „de tinerețe” nu trebuie privite deci cu ironie binevoitoare și cu atît mai puțin cu rigiditate bătrînească. Autoritatea reală a educatorului sau îndrumătorului se va întărea deci în asemenea cazuri pe înțelegerea și simțul auzului, pe atenția și spiritul de discernămint. Să nu uităm că încercarea de a ne impune gusturile și preferințele nu va duce niciodată la o autoritate veritabilă tocmai pentru că simpatia sau antipatia estetică nu poate fi stabilită prin regulamente și

dispozițiuni.

AUTORITATEA

plificabile și nu putem să facem abstracție de ele, în educarea bunului gust.

S-ar putea ca, citind aceste rânduri, unii să fie alarmați: nu înseamnă oare asta liberalism? Cum, adică, am putea lăsa tinerii să aleagă singuri ce le place? Lipsa lor de experiență nu-i va face oare să greșească acolo unde noi, oamenii maturi, i-am putea călăuzi? Dar ni-meni n-a propus ca form

Sâmbătă, când s-a luat hotărârea în redacție ca eu să scriu despre meciul de la Ploiești și Dan Deșliu despre cel din București. Dan Deșliu mi-a zis: „Dragă Fan!, scarta mea e să scriu despre campioni” și mi-a oferit o țigară. Văzând (princepei unde bătea!) pe care, însă, eu am refuzat-o cu un gest de prieten. Căruile rele spun că, totuși, zâmbeam puțin cam strâmb. Nu e adevărat. Eu știu că Rapidul va câștiga titlul. Știu de la Tiu Grămadă, șeful galeriei giuleștene și de la „omul cu papagalul”. Tiu Grămadă mi sunase la telefon în ceasul prim al dimineții: „Domnule, pe cuvântul meu de onoare că vom fi campioni”. Iar către amiază „omul cu papagalul”, tot la telefon, mi spunea: „gata, nu mai am nici o îndoielă, acum un ceas am trimis-o pe mama să aprindă o lumânare la biserică din colț și înăuntru era un mort; înțelegeți? — mortul aduce noroc”. Asemenea garanții, să recunoaștem, erau de natură să liniștească și spiritul cel mai pesimist. Și, secundat de fotoreporterul nostru, Vasile Ranga, am luat drumul spre Ploiești — multumesc din inimă acelei părți din public care m-a întâmpinat și pe mine și pe Băieșu, cu prelungiri și ascuțite înierături: promitem să ne revanșăm pe măsură — și primul lucru pe care l-am făcut, a fost să-i dau o declarație lui Valentin Stănescu. „De o săptămână, mi-a zis el, dorm numai între 1 și 3 noaptea”.

Meciul. În clipa când arbitrul bulgar Stavrev (excelent, toldeanu în apropierea fazei) a fluierat începutul acestei partide care a zguduit cartierul Gării de Nord, cântăreața Ioana Radu s-a dus la tușă și l-a sărutat pe Motreș și i-a zis: „Nu uitați de aici decît cu titlul, alții”. Și cei 11 ai Realului au pornit lupta, avînd

(Avem comandate alte unsprezece cupe, pentru fiecare jucător, și la poarta stadionului Giulești vom ridica unsprezece plingeau ca niște copii. Codreanu și Năsturescu se îmbrățșeau, Dan și Motreș dansau, iar Greavu cînta. Singur, masivul portar

la porțile stadionului, azele de giuleșteni, cu faclii în mîini, dansau Zorba-Green. Clopote, și chitare, și trompele, și convoiul „napolitanilor”. Înaintînd spre gară în pași de dans — un spectacol care a început la Ploiești și continuă în București și care se va încheia abia la sfîrșitul acestei săptămîni cînd Nicu Constantin („Împreună cu microbitii Horia și Radu și toți cei din teatru care iubesc Rapidul, și să-l văd eu pe ala de zice nu”) invită pe toată lumea la un mare carnaval.

La întoarcerea de la Ploiești autobuzul Rapidului a fost ținut la o barieră cîteva minute. „Ultima în drum spre Cupă, mi-a zis Dan, căci altfel vom discuta noi acum cu Steaua. Sînt sigur că într-o zi ai să începi un articol așa: în anul cînd Rapid a cîștigat și campionatul și Cupa”.

Felicitîndu-l pe noi campioni și vîrsînd încă o lacrimă de cîrmă pentru cei plecați în diviziile care nu cunoaște mila, închei promițîndu-mi un nou reportaj despre „napolitani”. Dar mai înainte de asta, o cronică de la Bacău, cu Teacăș, cu Dușan și Rugiubel.

La întoarcerea de la Ploiești autobuzul Rapidului a fost ținut la o barieră cîteva minute. „Ultima în drum spre Cupă, mi-a zis Dan, căci altfel vom discuta noi acum cu Steaua. Sînt sigur că într-o zi ai să începi un articol așa: în anul cînd Rapid a cîștigat și campionatul și Cupa”.

ȘI SE VOR ÎNĂLȚA BUSTURI DE MARMURĂ ÎN GIULEȘTI...

Fănuș Neagu

busturi din marmură”). După 90 de minute, în vestiar Dumitriu II (cel mai mare talent al Giuleștilui), Kraus, Lupescu și Dinu

Răducanu (eroni ultimelor partide ale Realului) sta într-un colț și fuma, gata parcă s-o ia din nou de la început.

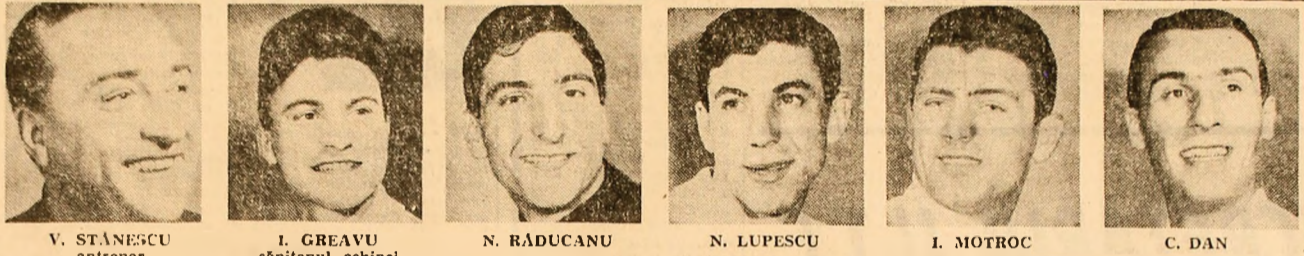
Iar artistul emerit Colea Răutu, care de ațtia ani e prezent la fiecare meci al gîtarilor, îi prițea pe băieți și zimbea, și afară,

La întoarcerea de la Ploiești autobuzul Rapidului a fost ținut la o barieră cîteva minute. „Ultima în drum spre Cupă, mi-a zis Dan, căci altfel vom discuta noi acum cu Steaua. Sînt sigur că într-o zi ai să începi un articol așa: în anul cînd Rapid a cîștigat și campionatul și Cupa”.

Felicitîndu-l pe noi campioni și vîrsînd încă o lacrimă de cîrmă pentru cei plecați în diviziile care nu cunoaște mila, închei promițîndu-mi un nou reportaj despre „napolitani”. Dar mai înainte de asta, o cronică de la Bacău, cu Teacăș, cu Dușan și Rugiubel.

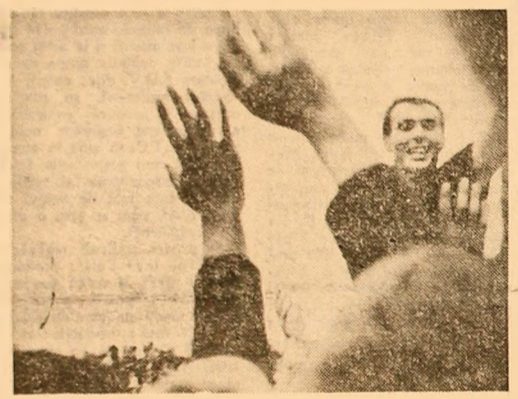
un stadion întreg împotriva (de ce? n-am înțeles) și un adversar hotărît să mîncească nori și slăcări iar pe ici, pe colo și puțină carne de om. Meci de uzură (mai ales al nervilor), jucat pe viață și pe moarte, meci în care I. Ionescu a reușit una din cele mai frumoase execuții tehnice din cariera lui, în care Greavu a fost cel mai bun om de pe teren, iar Dan a muncit cît zece și n-a făcut nici un fault! „Cele mai lungi 90 de minute — mi-a declarat Jamaischi, dar la capătul lor...”

La capătul lor, sute de bucurăsteni au invadat terenul și l-au purtat pe brațe pe cîștigătorii. Profesorii de muzică și „omul cu papagalul” l-au pus în mîini lui Dumitriu o cupă de cristal în valoare de 3.000 lei.

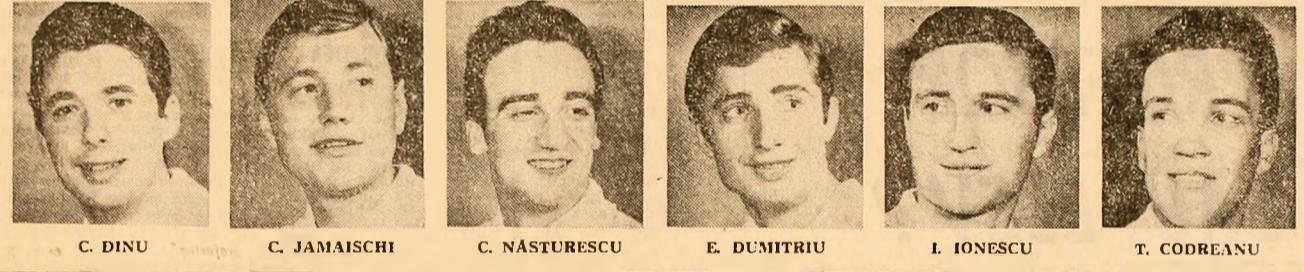

V. STĂNESCU antrenor, I. GREAVU căpitanul echipei, N. RĂDUCANU, N. LUPESCU, I. MOTROC, C. DAN

RAPID — CAMPIONĂ REPUBLICANĂ LA FOTBAL

De pe stadion pînă la cabinele campionilor — iată-l pe tenacelul Dan — au fost purtați pe brațe...

C. DINU, C. JAMAISCHI, C. NĂSTURESCU, E. DUMITRIU, I. IONESCU, T. CODREANU

DAR N-A FOST NIMIC SERIOS...

de Dan Deșliu

Cînd, în minutul 3 Haldu insera, printr-un sut sec pe lângă Gornea, ieșit în întîmpinare, în timp ce aparatele cu tranzistori începuseră să zărmăie, deseriind năvala ploieștenilor spre areul rapidist, foarte multă lume a avut senzația că nevoșimul începe să se materializeze. Un gol al foștilor campioni (care a pluit în aer, dar... a rămas acolo!) plus vreo cîteva, de care Dinamo părea capabilă pînă la pauză — ca să nu mai vorbim de cumplita repriză secundă — ar fi consfințit cea mai senzatională răsturnare de situație din istoria celor patruzece și nouă de campionate. De altfel, gazdele au continuat să atace, ocaziile — cit raata... locomotive! — s-au jînat lanț, însă Groza, Octavian Popescu și, mai ales, Frățîlă supranumit „spalma farselor” și-au permis luxul de a le înfrîca ca pe niște confetii la un carnaval în toții verii, așteptînd, probabil buna-vestire de la Ploiești.

calmul, au consolidat tranșea din fața porții lui Răducanu și au început să-l preseze ei pe pretendentii de la București, prin menținerea scorului alb. Ceea ce mi se pare absolut inexplicabil, e faptul că Dinamo s-a grăbit să reducă motoarele, acceptîndu-se o fatalitate. Aș fi fost grozav de curios să văd ce se întîmplă, dacă — să zicem — în minutul 85 difuzoarele ne-ar fi anunțat că Petrolul a reușit să marcheze. Probabil Frățîlă cerea înapoi toate jumătățile, trei sferturile și nouăzecelele de gol pe care le-a avut în virtul ghielii, ca și succesul său Nețu, la fel de neinspirat... Poate că Gherghel reclama dreptul de a centra din nou, însă cu adresă, nenumeratele baloane favorabile pe care le-a expediat la noroc, ca de obicei spre careul aparat magistral de inimosul Gornea... Probabil, poate, pe semne... Dar fotbalul, mai ales în asemenea împrejurări, nu se joacă pe „poate” și pe „dacă” — ci pe cu totul altceva. În fine, ce să mai vorbim. Pentru completarea tabloului, înăuntrul Schiopu a pus punct tuturor emoțiilor năsele moarte, marcînd printr-un șut năpraznic ultimul gol al acestui campionat cu cîntec.

TREI SPECIALIȘTI DESPRE: INTERNAȚIONALELE DE ATLETISM

Arena din Delul Spirii a găzduit, sîmbătă și duminică, un concurs internațional de atletism care a încercat să suplinească o competiție de tradiție la noi în țară — Internaționalele de atletism — care s-a bucurat încă de la prima ediție de un mare ecou.

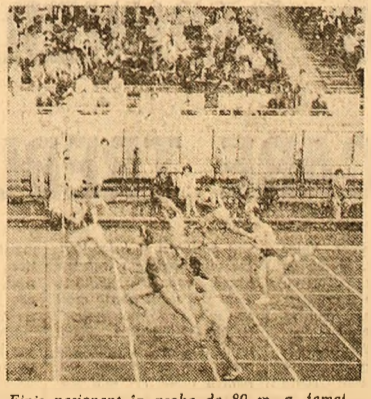
Intrecerea se pare că n-a dat rezultatul scontat, situîndu-se la nivelul unui concurs, oarecare, modest. Iată de altfel opiniile unor specialiști:

SILVIU DUMITRESCU, antrenor de atletism: Un concurs plăcut, bine organizat. Participarea străină însă modestă. Mi-au plăcut cursele de 400 m fete și bîmp. La fete nu voi uita mult timp alergarea relaxată a atletei cubaneze Penton, care cu 55,9 a stabilit un nou record al fătii sale.

ION PARASCHIVESCU (președintele colegiului de arbitri de pe lângă Federația de atletism) judecător arbitru al concursului: Din punct de vedere al arbitrajului, nu am avut probleme. Arbitrajul atent și competent a adus aprecierea pozitivă a atletilor străini și români, contribuind la atmosfera de prietenie care a dăinuit tot timpul pe stadion. Față de lipsa unui lot de semitînji din atletismul mondial, ca la vechile ediții ale Campionatelor noastre internaționale, ne așteptam cel puțin la rezultate mai bune din partea atletilor români.

Cu cîteva excepții ale unor tineri, am plecat de la concurs fără prea multe satisfacții.

LIXANDRU PANDELE, antrenor federal pentru juniori: Păcat că un concurs atît de bine organizat nu s-a putut bucura de o participare de peste hotare mai numeroasă. Dintre rezultatele atletilor români ies în evidență cîteva realizate de juniori sau de atleți care de abia au trecut în rîndurile seniorilor. Atletismul și-a pierdut mult din popularitate. Tribunele, în majoritate goale, ne-au trezit la această realitate. Cauza? În primul rînd cred performanțele și performențele noastre care s-au cam rărit.

Finis pasionant în proba de 80 m. g. femei. Foto: S. DUMITRESCU

Clasamentul final	
RAPID	26 13 8 5 39—21 34
DINAMO BUCUREȘTI	26 13 6 7 38—23 32
UNIVERSIT. CRAIOVA	26 13 4 9 38—32 30
FARUL	26 11 7 8 38—36 29
STEUA	26 10 6 10 38—28 26
UNIVERSIT. CLUJ	26 9 8 9 31—30 26
STEAGUL ROȘU	26 10 6 10 31—37 26
JUL	26 11 3 12 41—32 25
PETROLUL	26 9 7 10 25—26 25
PROGRESUL	26 9 6 11 29—34 24
U.T.A.	26 7 10 9 31—36 24
DINAMO PITEȘTI	26 10 3 13 34—41 23
C.S.M.S.	26 7 7 12 30—53 21
POLITEHNICA	26 6 7 13 33—45 19

Clasamentul golgeterilor	
1. OBLEMENCO (Univ. Craiova)	17 goluri
2. VOINEA (Steaua)	16 goluri
3. ION IONESCU (Rapid)	15 goluri

DIN CULISE

• 8.000 de giuleșteni, sosiți la Ploiești cu trenurile, cu autobuzele și mașinile — nu-și puteau stăpîni se spune că și pe 105, în grupuri mari — ocupat locurile în tribune cu 2—3 ore înainte de începerea meciului. Evident, ei au sosit la locul „bătăliei” cu întregul lor arsenal de trîmbiți, țărîngi, pîrîtori, moșore etc. Adevărații „napolitani”.

• Singurul jucător petrolist care a venit în cabină la campioni să-i felicite, a fost Dridea II. Il felicităm pentru gest.

• Autobuzul cu campionii a plecat spre casă. Un grup de „microbiști” însă, și nu era mai mic de o năvălit pe stadion — a năvălit pe stadion și l-a purtat pe brațe pe antrenorii și fu-

LA A X-A EDIȚIE

Sala sporturilor din Cluj a găzduit, la sfîrșitul săptămîinii trecute, întrecerile celei de a X-a ediții jubiliare — a Campionatelor internaționale de gimnastică ale României. La start au fost prezenți, alături de echipele noastre, gimnștiștii din 5 țări: Bulgaria, Cehoslovacia, R. D. Germană, Iugoslavia și Polonia, cu formații alcătuite în majoritate din elemente tinere. La sfîrșitul celor două zile de întreceri titlurile la individual compus reprezentantei noastre Elena Ceampelea, la fete și Lothar Forster (R.D.C.) la băieți.

SCURTE ȘTIRI • SCURTE ȘTIRI • SCURTE ȘTIRI • SCURTE ȘTIRI

• În runda a 15-a a turneului internațional masculin de șah de la Moscova, Florin Gheorghiu a remizat cu iugoslavul Cligoric. În clasamentul conduce Șteiu (U.R.S.S.) cu 9 puncte (1), urmat de Bronstein (U.R.S.S.) și Gipslis (U.R.S.S.) cu câte 9 puncte, Gheorghiu (România) are 7 puncte.

• Selecționata masculină a U.R.S.S. a cîștigat campionatul mondial de baschet încheiat duminică seara la Montevideo. În ultimul meci, baschetaliștii sovietici au învins cu scorul de 71—59 (30—26) echipa Iugoslaviei. Clasamentul final: 1. U.R.S.S. 11 puncte; 2. Iugoslavia 10 puncte; 3. Brazilia 10 puncte; 4. S.U.A. 8 puncte; 5. Polonia 7 puncte; 6. Argentina 7 puncte; 7. Uruguay 7 puncte.

• În finala turneului internațional de fotbal „Expo-67” de la Montreal o selecționată a Angliei a învins cu 3—2 (1—1) echipa Borussia Dortmund (R. F. a Germaniei).

• Peste 35.000 de spectatori au urmărit la Ciudad de Mexico meciul internațional de fotbal dintre echipa Mexicului și formația engleză Sheffield Wednesday. Fotbaliștii mexicani au obținut victoria cu scorul de 5—0 (3—0).

• Anul acesta titlul de campion al S.U.A. la decathlon a revenit tot atletului Bill Tommey, care a totalizat 7.880 puncte. Este pentru a treia oară consecutiv cînd Tommey cîștigă acest titlu. (Agerpres)

Copilul dolofan al lipsei de imaginatie - DADACEALA

Octav Pancu-Iasi: In procesul formarii si dezvoltarii deprinderilor si obisnuintelor de muncă independentă ale uteciștilor-elevi, ale organizatorilor U.T.C. din școli, un rol important îl joacă secretarul comitetului U.T.C. pe liceu. Vă propun să discutăm puțin și în legătură cu unele probleme pe care le ridică această muncă de secretar. O întrebare de principiu: Cui credeți că trebuie să fie încredințată? Unui profesor tinar? Unui elev? Pentru fiecare din aceste alternative sunt argumente pro și contra. Problema este stringentă de cea discutată anterior. După părerea multora din această „tutelă” decurge și o situație care transformă secretarul U.T.C. într-un cadru didactic, cu sarcini specifice didactice. Dar să nu anticipăm.

Stoicescu Mircea: elev cl. a X-a la liceul „Matei Basarab”. Mi-e greu să-mi spun părerea. Mai bine-zis, nu mă pot decide dintr-o dată să aleg între o soluție și alta. Evident, profesorul-secretar aduce în această atribuție o incomparabil mai mare experiență, cunoașterea științifică, din sursele pedagogiei și psihologiei, a muncii cu tineretul. Este argumentul care mă face să inclin mai mult spre secretar-profesor. Indiscutabil, el poate reprezenta o autoritate. Cuvântul lui este primit cu alt respect.

Octav Pancu-Iasi: Cuvântul unui elev nu poate fi respectat? Stoicescu Mircea: Mai puțin. Cu un elev, deci cu un coleg îți mai poți permite o glumă... Constanța Năstac: Și gluma sapă neapărat autoritatea cuiu?

Stoicescu Mircea: Toți și unii poți permite glume cind ai de rezolvat sarcini serioase. Octav Pancu-Iasi: La vîrsta aceasta, adică la cea a uteciștilor din licee, nu vād ce „sarcini serioase” ar fi împiedicate de o glumă tovarășească, tinerească. Gluma tovarășească nu numai că nu implică, dar exclude insolența, impertinența.

Stoicescu Mircea: Nu mă gîndeam la asemenea glume de prost gust. Mă refeream la un anumit ton, să-i zic, mai degajat cu care se discută între elevi — ton pe care respectul elevului nu-l permite într-o discuție cu un profesor.

Prof. Nicolae Nicolae: Și ar strica acest ton, cu l-ai numit, „degajată” muncii organizației?

Stoicescu Mircea: Uneori poate nu. Altele s-ar putea să strice. Am în vedere, de pildă, faptul că dacă un tovarăș profesor vine și spune că trebuie făcut un anumit lucru, acel lucru se va face. El a vorbit de la profesor la elev, de la om respectat la oameni care îl respectă. E altceva cind același lucru îl face un elev. Dar încă o dată spun că mi-e greu să-mi exprim părerea în această problemă. Nu mă pot decide înclin către secretar-profesor, dar am unele argumente și

pentru secretarul-elev. Acesta din urmă are, în primul rînd, aceleași preocupări ca și ceilalți uteciști. Prof. Iulia Jocu: Pornesc de unde s-a oprit Mircea. Secretarul-elev, spune el, are aceleași preocupări ca și ceilalți uteciști. Așa că mi se pare esențial. O spun dintr-o experiență care cred că merită atenție. Împlinesc trei ani de cind sint secretară a comitetului U.T.C. pe liceu, iar mai înainte, vreo doi ani, am avut sarcina de locțiitor la secretariatul U.T.C. Mă plăcut munca și m-am străduit s-o duc la capăt cel mai bine. Sint apropiată de elevi și, în acest sens, sint apropiată de secretar al comitetului U.T.C. un elev și lucrurile merg bine, organizația este frunțasă

și mîine să se descurce astfel. În prilej strălucit îl oferă viața de organizație U.T.C. Secretarul să fie tot un elev, acela care întrunește suferințele tuturor și pe care toți, fără rețineri de nici un fel, îl pot trage la răspundere cind nu-și vede de treabă. Dar ar mai fi ceva. Un argument tot în favoarea secretarului U.T.C. elev. Mă gîndesc la momentul alegerilor. E un moment foarte important în viața unei organizații. El trebuie să fie consecința unor confruntări de păreri, a unor deliberări individuale și colective. E mai dificil, ca să nu spun nepedagogic, ca obiectul acestor confruntări și deliberări ale elevilor să fie un profesor. Cum să-și mo-

In numărul 5616 al ziarului nostru am publicat prima parte a unei mese rotunde care a intrunit în jurul ei cadre didactice, secretari U.T.C. — elevi și profesori —, activiști ai organizației noastre, căutînd să dea răspuns la întrebarea:

De ce devine adunarea generală a cincea oră de dirigenție?

In numărul de astăzi, în continuarea discuțiilor, conduse de scriitorul OCTAV PANCU-IAȘI, participanții la masa rotundă răspund la cea de a doua întrebare: SECRETARUL U.T.C. PE LICEU — PROFESOR SAU ELEV?

SECRETARUL U.T.C. PE LICEU — PROFESOR SAU ELEV?

meu e la catedră și al lor în bancă. Și totuși o nedorită distanță există între mine și ceilalți uteciști de vîrsta cărora mă despart 10 și chiar 12 ani. Dau un exemplu la întîmplare dar conclud, cred. Eu dacă le-aș vorbi adresîndu-mă cu formula de politețe „dumneavoastră”, ei m-ar ruga să încetez cu un ton excesiv de protocolar, neobișnuit între tineri prieteni. Dar ei îmi vorbesc mie cu dumneavoastră. Nu le pot cere să-mi spună „tu” și dacă prin absurd le-aș cere-o, desigur că m-ar refuza. Asta face ca în relațiile diurne să se strecoare ceva care parcă scrijele. Dar adevăratul sunet neplăcut este altul. Om ca toți oamenii, și eu greșesc, am lipsuri. Critica m-ar face să mi le îndrept. Dar uteciștii nu mă critică niciodată, nici cind îi... rog! Ei nu pot alun-ga imaginea mea de la catedră, imaginea profesoarei care dacă ar avea o lipsă în predarea unei lecții, n-ar admite ca elevii să se ridice și să consume timpul lecției aducîndu-i critici, întemeiate sau mai puțin. Și atunci cum rămîne cu democratismul vieții de organi-

zatie? După părerea mea el este în suferință în cazurile cind secretari și comitetul U.T.C. din școli sint profesori și nu elevi. Discu-tînd despre spiritul de independență caracteristic adolescenților, trebuie să amintim și acest aspect. A fi independent înseamnă a-ți se crea un climat care să favorizeze un schimb de opinii fără nici o opreliște, nici chiar cea pe care o dă autoritatea profesională a cuiu. Prof. Ionu Nicolae, liceul nr. 33: Intrutotul de acord cu tovarășul Iulia Jocu. Aduc în plus, câteva precizări. În liceu la care funcționează este secretar al comitetului U.T.C. un elev și lucrurile merg bine, organizația este frunțasă

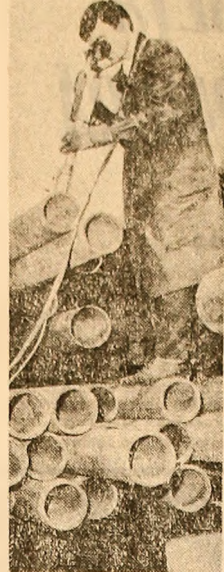
și mîine să se descurce astfel. În prilej strălucit îl oferă viața de organizație U.T.C. Secretarul să fie tot un elev, acela care întrunește suferințele tuturor și pe care toți, fără rețineri de nici un fel, îl pot trage la răspundere cind nu-și vede de treabă. Dar ar mai fi ceva. Un argument tot în favoarea secretarului U.T.C. elev. Mă gîndesc la momentul alegerilor. E un moment foarte important în viața unei organizații. El trebuie să fie consecința unor confruntări de păreri, a unor deliberări individuale și colective. E mai dificil, ca să nu spun nepedagogic, ca obiectul acestor confruntări și deliberări ale elevilor să fie un profesor. Cum să-și mo-

legi profesori care au luat cuvîntul, de acord deși sint profesori și secretari U.T.C. și munca aceasta mă atrage. Ideea de a încredința sarcina de secretar U.T.C. unui profesor tinar a venit probabil de la faptul că, în afară de experiență și cunoștințe științifice, profesorul mai este și posesorul unei autorități pe care i-o dă meseria, ani de studii și de practică. Dar nu trebuie să înțelegem prin autoritate ceva simplist, o acțiune menită să definească niște replici ale cuiu care nu admit discuții, fie pentru că reprezintă adevăruri axiomatice, fie pentru că n-are nimeni timp, poftă sau curaj să le contradică... Într-un înteles mai larg și mai aproape de realitate și un elev poate avea — și are chiar! — autoritate în fața colegilor săi. Este autoritatea cu care îl investeste capacitatea sa de a lucra ordonat, chibzuit, aplicarea sa către un stil de muncă bazat pe aportul tuturor, respectul său pentru cuvîntul dat de el sau de alții, setea lui de carte, felul lui de a se distra inteligent, modul cum își petrece timpul liber, completîndu-și cunoștințele etc. E care alt de rar un asemenea elev? De unde l' E cit se poate de frecvent. De ce nu i s-ar încredința lui și numai lui sarcina de secretar?

Octav Pancu-Iasi: Să ne oprim decumdată aici. Simțim nevoia unei recapitulări? De fapt, a-bordînd două probleme, cea a așa-zisei „tutelări exagerate” și cea a profesiei — mai corect vîrstei — secretarului organizației U.T.C. din liceu, am discutat un singur subiect cu două ramificații. Subiectul este înglobat în datoria de a asigura pretutînde vieti de organizație a U.T.C. o ambianță, permițînd uteciștilor aflați la vîrsta adolescenței, e-tapă primordială în formarea personalității umane, manifestarea spiritului lor creator, atributei pe bună dreptate acestui spirit creator și necesitatea de a activa într-o autonomie spirituală, de a participa la viața de organizație nemijlocit, începînd de la alcătuirea planurilor de muncă pînă la realizarea tuturor sarcinilor, inclusiv cea de secretar. Continuăm discuția, alegînd alte probleme din aceeași sferă de interes, cu un proxim prilej.

Prof. Aneta Luca: De acord cu ceilalți co-

CU CRONOMETRUL PE URMA TIMPULUI PIERDUT

Dacă pentru a controla prezența molibdenului în laturile de țevi erau necesare cu o vreme în urmă analize chimice laborioase pe parcursul a 10 ore, astăzi George Goga de la Uzinele „Vulcan” efectuează această operație într-un minut. El e ajutat de un aparat modern denumit stiloscop.

Foto: AGERPRES

(Urmare din pag. 1)

— Uneori funcționarea mașinilor este brusc întreruptă — adaugă ing. Emil Olaru (adjunct al secției) din cauza celor care lipsesc nemotivat: Violet Amărăritei, Vasile Anca și alții. Din păcate nu sint singurii. În aproape toate secțiile sint unii tineri care n-au înțeles încă să se întrezire în ritmul de muncă la uzine. Important este faptul că numărul lor se restrînge datorită opiniei colectivelor, hotărîți nu mai tolereze asemenea abateri.

In 1966 și în primul trimestru al acestui an s-au pierdut în uzină 464 000 ore datorită întreruperii lucrului mai devreme; 47 000 ore prin părăsirea nejustificată a locului de muncă; 564 000 ore din nerecuperarea pauzei de masă.

Cifrele sînt concludente. Ce se întîmplă acum? 7 iunie, orele 15,15. A început schimbul II. Ne însoțește în raid ing. Nicolae Dincă, șeful secției aparataj. Mașinile lucrează din plin. Valentin Iacob nu se află la strung. Maistrul Ghiță Alexandru ne „înșiră-tește”: „E undeva pe-aici!”. Dar și alte mașini stau: Spiru Pescu e plecat după o filieră, Mihai Stere și Alexandru Brînzan după piese. Minutele se scurg. Reținem din discuția cu tovarășul Marin Dobre, șeful sectorului prelucrării, că timpul pierdut înainte la predarea și prelucrarea schimbului s-a redus la jumătate și că s-ar ciștiga mai mult dacă n-ar mai exista plimbări și vorbăreți. Pierzînd în felul acesta zilnic cite 15 minute fiecare, strungarii Ion Frăcea și Ion Turcanu păgubesc șecia de circa 80 de bușce cu manivelă la regulatoarea S.A.B.

8 iunie. Sondați la poarta uzinei. Cu aproape 15 minute înainte de a suna sirena muncitorii se află la posturile lor. E 6.30. Schimbul I a început. După 5 minute intră pe poartă Mircea C. Gheorghie de la mecanică. Încă 2—3 minute discută cu portarul care i-a oprit legitimă și... timpul se scurge. Electricianul Dincă C. Cornel străbate aleile uzinei ca și cum totul ar fi în regulă. La 6,45 apare Ion Constantin... Drumul pînă la „locomotive” îi îngăduie să mînnice în voce un sfert de piine. Pași săi sint în egală, rari, ca și ai lui Ciurea Fl. de la sculerie sau ai finierilor Ion Ioniță și Aurel Ilansea de la proiectări — sosiți de asemenea după începerea programului. In cazul nu este singular. In

multe zile poți înțîlni tineri care n-au renunțat la concepția retrogradă „ce contează, colo, cîteva minute”. Dar s-au adunat minutele și iată că ele au însemnat în perioada analizată milioane de lei pagube. Am propune ca asemenea manifestări să fie puse în discuția colectivelor, operativ, fără a se aștepta adunările generale U.T.C.

In 1966 și primul trimestru 1967, s-au pierdut datorita slabei organizări a locului de muncă 280 000 ore.

Conducerea uzinei a luat măsuri hotărîte în această direcție: nominalizarea planului la pozițiile complexe a asigurat o îmbunătățire a pregătirii fabricației, aprovizionării și a programare mai judicioasă a uteciștilor pe întregul an; la secția aparataj lansarea și execuția echipamentelor de frînă se face pe subsamble, s-a asigurat asistența tehnică în toate schimburile; se introduce sistemul de muncă în acord la secția mecanică (strungărie ușoară), curățatoarele din turnătorie de fontă și de oțel, se îmbunătățesc tehnologiile de fabricație etc. Un judicios plan de măsuri privind utilizarea fondului de timp creează un cadru eficient pentru ca fiecare să-și sporească contribuția la îndeplinirea exemplară a planului și a angajamentelor luate în scrisoarea adresată C.C. al P.C.R. personal tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Desigur, amploarea măsurilor necesită încă timp pentru aplicarea lor întocmai, dar există condiții să se intervină energetic pentru a se curma unele stări de fapt pentru care nu se cer investiții, ci responsabilitate, spirit organizatoric și gospodăresc. Printre acestea două ni se par esențiale: aprovizionarea ritmică a locurilor de muncă și realizarea sincronizării muncii secțiilor și sectorilor. Aparatajul — spune ing. Dincă — folosește multe piese de la turnătoria de fontă. Acestea nu vin ritmic, altele sint de proastă calitate. In mai s-au rebutat toate camerele-comandă de la frîna nouă tip K. E. din cauza grosimii neuniforme a petreților. S-au pierdut 250 ore/mășină. I-am consultat pe tovarășul de la turnătoria de fontă. Graficul de livrări pe mai, deși în final realizat și la unele piese depășit, atestă neritmicitatea. Pentru separatori — de exemplu — la 9 mai trebuia să se ajungă

la 120 piese, numărul celor livrate era de 95; 10 mai la 140 (s-a ajuns la 120)... situația a înținat în normal la 26. La cilindri lucrurile sint și mai clare: la 10 mai s-au realizat 49 piese în loc de 60; la 20 mai — 149 din 180, la 26 mai — 240 din 280 și în sfîrșit în 27 mai s-a produs... peste plan. (1)

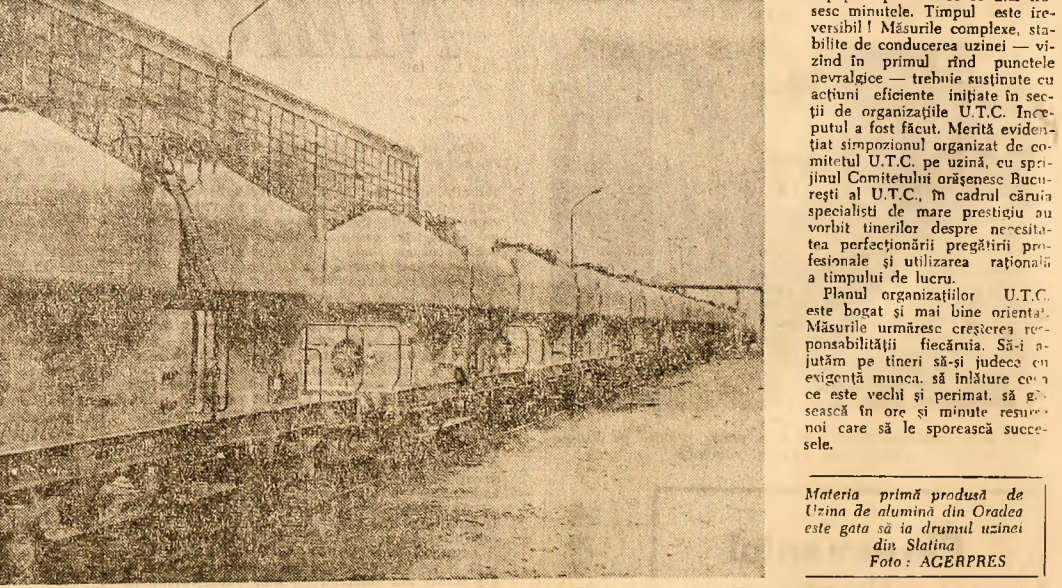
Efectele neritmicității se resimt și în alte secții. Lipsa pieselor de la forj și turnătoria de fontă — spune maestrul Andrei Clîrghie, secția motoare — uzinaj ușor B — duce la fragmentarea comenzilor. Din acest motiv se pierde mult timp cu reglarea mașinilor. Montajul are nevoie de piese și intervin... urgențele. In ziua de 8 iunie Nicolae Ungureanu avea de executat prima operație la flanșa tubulară reper, de serie, 530—164. 94 de găuri realizate în același dispozitiv. Lucra din plin. Pe la orele 19 a intervenit „urgența”. Montajul avea nevoie de butuc M 581.15-301. Totul s-a dat peste cap. Mașina a trebuit din nou reglată. 30 de minute. Tot 30 de minute i-au trebuit lui Ungureanu să-și procure sculele, desenele și dispozitivele necesare.

Timp valoros se mai pierde din producție pentru procurarea sau aprovizionarea sculelor. Normal, atunci cind lansezi o comandă care necesită operații ce se execută cu scule nestandardizate, trebuie să le și așiguri. Maistrul Dumitru Ionel din secția locomotive ne spune că de fapt lucrurile nu stau așa și că a sernalat de multe ori această deficiență în referatele de producție. In ziua raidului se lucra la reparația furcă. Era necesară o frezășabă de 11 mm și nu exista. S-au improvizat două circulare care n-au rezistat. S-a pierdut astfel foarte mult timp.

Pentru a crea condiții mai bune de muncă, conducerea uzinei a luat măsuri și în acest sens. S-a întărit calitativ grupa de exploatare S.D.V. din cadrul serviciului sculer-șef, se studiază organizarea ascuțirii centralizate a sculelor etc. Sugerăm organizațiilor U.T.C. să aibă în atenție și modul cum gospodăresc tinerii sculele, dispozitivele și verificatoarele, grija față de avutul obștesc fiind, cum se știe, o datorie permanentă.

Să privim graficul realizărilor uzinei pe luna mai: producția globală 100,2 la sută; producția marfă 100,8 la sută; producția tineri muncii pe cap de salariat 100,9 la sută; producția marfă vîndută și încasată pe cinci luni 100,5 la sută. Rezultatele încep să se arate. Ele ar putea fi și mai mari dacă s-ar închide toate supapele prin care se mai irosește minutele. Timpul este ireversibil! Măsurile complexe, stabile de conducere a uzinei — vizînd în primul rînd punctele nevralgice — trebuie susținute cu activni eficiente inițiate în secții de organizațiile U.T.C. Inceputul a fost făcut. Merită evidențiat simpozionul organizat de comitetul U.T.C. pe uzină, cu sprijinul Comitetului înșecărie București al U.T.C., în cadrul căruia specialiști de mare prestigiu au vorbit tinerilor despre necesitatea perfecționării pregătirii profesionale și utilizarea rațională a timpului de lucru.

Planul organizațiilor U.T.C. este bogat și mai bine orientat. Măsurile urmăresc creșterea responsabilității fiecăruia. Să-i ajutăm pe tineri să-și judece cu exigență munca, să înlăture ceea ce este vechi și perimat, să seasească în ore și minute resursele noi care să le sporească succesele.

Materia primă produsă de Uzina de aluminiu din Oradea este gata să ia drumul uzinei din Slatina. Foto: AGERPRES

O PEPINIERĂ CARE TREBUIE SĂ AJUNGĂ PĂDURE FRUMOASĂ

TEZA DE DOCTORAT

In sala de ședințe a Institutului de Fizică al Academiei Republicii Socialiste România, Calea Victoriei nr. 114 va avea loc vineri 23 iunie ora 17, susținerea publică de către Tov. TOPA VLADIMIR, cercetător principal, a tezei pentru obținerea titlului științific de doctor în fizică cu titlul „Studii absorbției și emisieii centrilor de culoare în cristale de halogenuri alcaline impurificate cu Ag.”. Conducător științific: Acad. prof. dr. docent Eugen Bădărău. Referenți științifici: Prof. dr. docent Margareta Giurgea de la Universitatea - București; Prof. dr. docent Ion Agărbiceanu, membru corespondent al Academiei R.S.R. de la Institutul Politehnic București. Prof. dr. docent Alexandru Cișman, membru corespondent al Academiei R.S.R. de la Institutul Politehnic Timișoara. Teza poate fi consultată la biblioteca Institutului.

Bazinul Dornelor, Valea Bistriței, Rarău. Nume ce trezesc în noi ecouri cu foșnet de codru și mormur de ape. Și aceasta pentru-că nordul Moldovei încă seamănă, în primul rînd, păseama, pămînt cu un covor cu totul neobișnuit peste care se așterne anul verde al mînzilor. Pătenă din toatădeuna oamenilor din Tara de Sus, de prezența pădurii se leagă una din cele mai vechi îndelemeții specifice poporului nostru — silvicultura. De-a lungul veacurilor pădurea l-a apărut pe om. Și omul, la rîndu-i, o apără. Sentimentul de ocrotire a patrimoniului forestier, sentiment manifestat prin muncă și creație proprie acestor oameni își are izvorul în dragostea lor pentru natură, pentru pădure. Poate și de aceea tradiția pădurarilor se transmite și în zilele noastre din generație în generație.

sint pădurari și brigadieri. De mic copil am îndrăgit brazi, animalele pădurii. Tata și-a dorit foarte mult să mă vadă silvicultor” (ION GHERASIA, liceul industrial). „Totdeauna mi-a plăcut natura. Și pentru mine, cel mai frumos peisaj nu mi-l poate oferi decît pădurea” (VIC-TOR TEODORU, școala tehnică); „Am trăit la munte. La Tarcău pădurea se întinde de o parte și de alta a satului. Bunicul meu era pădurar și de foarte multe ori mergeam cu el prin munți. De la dînsul am cunoscut cele dintii taine ale pădurii” (CONSTANTIN AMARINEI, școala tehnică). Ne aflăm la Cimpulung-Bucovina, într-un impresionant peisaj montan. Aici este una dintre cele mai vechi școli de silvicultură din țară. Acum există un grup școlar forestier specializat în pregătirea și calificarea viitoarelor cadre de silvicultori: pădurari,

maistri, muncitorii forestieri tehnicieni. De curînd, s-a înființat și un liceu industrial cu profil asemănător. Rîndurile așternute mai sus în grabă, creionează sentimentele cu care citiva tineri, ce au răspuns unor întrebări ale noastre, și-au ales și își însușesc acum meseria pădurarilor. Numeroși din cei care au îmbrățișat meseria amintite sint din regiuni montane. Așadar avem, s-ar spune, de a face cu o pasiune nativă, chiar foarte puternică. „Pentru mine, declara CORNELIU VELEHORSCHI, pădurea înseamnă totul: muncă, iubire, sănătate”. Cu mici excepții, elevii Grupului școlar forestier știu că mine vor fi pădurari, maistri, tehnicieni — într-un cuvînt, stăpîni ai pădurilor. Este aceasta de ajuns pentru dezvoltarea unei pasiuni fierbinți față de meserie? Desigur, nu. Pasiunea aceasta nu se

poate restrînge numai la afecțiunea peisagistică. Adevărata chemare a profesiei solicită îmbinarea pasiunii incipiente, cu simțul datoriei și al dragostei pentru muncă, pentru fuziunea temeinică a noțiunilor teoretice și practice ce se preda în școli. Receptivitatea elevilor, alimentată din copilărie cu imaginea pădurilor care i-a captivat, cere din partea pedagogilor multă pricepere, sensibilitate. Rolul hotărîtor în acest proces revine școlii, organizației U.T.C.

Cum vin acești factori în împlinirea pasiunii? Anchetă noastră pînde numeroși elevi ai celor două unități școlare ne oferă răspunsuri relevante. La întrebarea ce specialiștii v-a reținut atenția și cu ce prilej, am reținut numele inginerului Radu Ichim de la ocolul silvic — Iacobeni, care a vorbit ordăle elevilor despre cerințele viito-

rei profesii. Foarte grăitor, exemplul demonstrează o dată mai mult că lucrurile interesante se înregistrează, se rețin. Elevii anchetati sint în primul an de școală. Practica în producție, contactul direct cu activitatea de întreținere și exploatare a maselor lemnoase le va oferi desigur prilejuri nenumărate de a propune, de contact cu inginerii, tehnicienii, maistrii silvici. Dar pînă atunci? Am consultat tematica orelor de dirigenție. Lucrurile nu se prezintă nici aici prea bine. Teme generale nediferențiate, mai mult sau mai puțin necesare, accentul fiind pus, „așa cum ne-a indicat ministrul”, pe probleme... de igienă și circulație.

Dar orela din afara clasei? Numai din sferea de română a organizat cîteva serii literare, interesante de altfel, dar insuficiente. Dovadă că elevii își amintesc foarte vag de ele. Și lectura ocupă un loc minim în pregătirea multilaterală a viitorilor lucrători silvici. Din 100 de răspunsuri primite la întrebarea „Menționați autori care au scris despre pădure și ce anume”, un număr foarte mic consemnează în dreptul scriitorilor M. Sadoveanu, Hogaș, Labiș, spre exemplu, și lucrări aparținînd acestora.

Cunoașterea operelor de artă, cultivarea gustului estetic trebuie să fie încă una din îndatoririle diriginților, profesorilor, dar numai ale acestora. Prezența comitetului U. T. C. se face prea puțin simțită. Secretarul comitetului, Radu Rusu, ne-a vorbit foarte imprecis despre acțiunile întreprinse pe linie de organizație pentru cultivarea pasiunii, a sentimentului de dragoste față de natură. Comitetul U.T.C. n-a făcut nimic în vederea inițierii unor excursii, întâlniri cu specialiștii și lucrători din domeniul forestier, vizionări colective de filme

AL. RUDEANU ION BELDEANU

Situația din Orientul Apropiat

NEW YORK 12 (Agerpres). — Consiliul de Securitate al O.N.U. s-a întrunit într-o nouă ședință de urgență în noaptea de duminică spre luni la ora 02,55 GMT la cererea Siriei. În scrisoarea adresată președintelui Consiliului de Securitate, reprezentantul Siriei, George Tomeh, declară că forțele israeliene au ocupat localitatea Rafid la 3 ore și 17 minute după încetarea focului și nu permit deplasarea observatorilor O.N.U. la fața locului.

Secretarul general al O.N.U. a dat citire la deschiderea ședinței Consiliului de Securitate unor rapoarte ale generalului Odd Bull, în care se relatează că observatorii O.N.U. confirmă faptul că duminică tancuri israeliene din regiunea Rafid și Jakhadar s-au îndreptat spre est și spre sud. Pe de altă parte, U Thant a adus la cunoștința Consiliului de Securitate că autoritățile israeliene au comunicat duminică seara generalului Bull că „afirmațiile conținute în plingerea siriană sînt fără teme, deoarece forțele israeliene nu efectuează nici o înaintare”.

Reprezentantul Israelului, Gideon Rafael, a confirmat că au avut loc mișcări de tancuri israeliene, dar acestea s-ar fi produs „în spatele liniilor de încetare a focului”.

Reprezentantul S.U.A., Arthur Goldberg, a prezentat Consiliului o nouă rezoluție care condamnă „orice violare a încetării focului”. Reprezentantul sovietic a caracterizat această rezoluție ca urmărind să aducă servicii agresive prin încercarea de a legaliza ocuparea teritoriului țărilor arabe obținut prin violență. Consiliul de Securitate, a spus Fedorenko, trebuie să adopte măsuri ferme pentru încetarea imediată a acțiunilor militare, să condamne agresivitatea israeliană și pentru retragerea trupelor israeliene din teritoriile ocupate.

După o pauză, Consiliul a adoptat în unanimitate și fără dezbateri un „consensus” condamnând orice violare a încetării focului și interzicind orice mișcare de trupe dincolo de pozițiile din momentul încetării focului.

CAIRO 12 (Agerpres). — Poziția unui decret promulgat duminică de președintele R.A.U., Gamal Abdel Nasser, în funcția de șef de stat major al forțelor armate egiptene a fost numit generalul Abdel Monem Mohamed Riad Abdallah. Generalul Salah El Dine Mohsen a fost numit comandant șef adjunct al forțelor armate, iar generalul Fouad Mohamed Ahmed Fikry a fost desemnat comandant șef al forțelor navale egiptene. Ieri, din Cairo s-a anunțat că președintele Nasser a acceptat demisia comandantului aviației marinei, și trupelor terestre.

CAIRO 12 (Agerpres). Postul de radio Cairo care transmitea de peste două săptămîni un singur program pe toate frecvențele, a anunțat că începînd de marți, își va relua programele obișnuite. În emisiunile sale postul de radio Cairo a insistat în special asupra reluării activității în producție de către toți cetățenii țării. Unul din apelurile difuzate subliniază că reluarea activității cu o energie sporită și cu o mai mare voință este calea spre stergerea urmelor războiului.

BELGRAD 12 (Agerpres). Guvernul R.S.F. Iugoslavia a adresat o notă Israelului în care condamnă agresivitatea împotriva R.A.U. și a celorlalte țări arabe și cere ca trupele israeliene să se retragă urgent de pe teritoriile ocupate pe pozițiile dinaintea liniei ostilităților. În caz contrar, se spune în notă, guvernul iugoslav va fi silit să reexamineze relațiile sale cu Israelul. În încheiere se subliniază că înțelegerea răspunderii pentru consecințele care vor decurge din aceasta va reveni în exclusivitate guvernului israelian.

„Marea oră de desen”

— Premitul întâi și medalia de aur a revenit goșilor...
— I-am primit mai atent. Nu, nu greșeam. Cîștigău concursul proapeșii mei eunoscuți. În aceste condiții, bineînțeles, selecția clarului juriului — e adevărat, numai după festivitatea înmînării premiilor — n-a mai constituit o greutate.
— Așadar, preamplați...
— Pentru compoziție...
— Și pentru colorit, adaugă altul.

— Cine a avut ideea tabloului?
— Răspunsul înțirile. Laureatul sînt preocupat de... degustarea, scuzați, cercetarea premiilor. Altfel, în ceea din urmă că, de fapt, a fost o „creație colectivă”. Fiecare din cei patru artiști și-au ales un colț din „tablou” și au început să creeze. Unul, un bloc cu flori la ferestre, altul o macară ridicînd un coș cu flori, al treilea elerind flori mamel, și în sfîrșit, copiii îngrîșind florile orașului. Finisarea tabloului s-a făcut în colectiv. S-a introdus, ca fundal, vechia stemă a orașului iar tradiționala ramă a tabloului a fost înlocuită cu girlandele de flori. Alci se cuvine o primă explicație. Interlocutorii mei sînt cîștigătorii concursului „Marea oră de desen” a cărui temă, stabilită de juriu, a fost anul acesta: „Belgradul în floare”.

Am mai fost premiați și anul trecut...
— Era meșterul, Vancl, îl interlopevano.
— Și menținea nu e tot premiu?
— Nu, nu, nu. Premiu e premiu și menținea e menținea.
— I-am dat deapăte și an, formulat o nouă întrebare: — V-ați pregătit de mult pentru concurs?
— Răspuns colectiv: — Daaaa...

Ivo (clasa a V-a) îmi dă a-mănunte: s-au organizat concursuri pe clase și dintre cîștigătorii tovarășa săptămă ne-a ales pe noi. Săptămăna trecută ne-a spus că vom face parte din echipa școlii, să ne prezintăm matetialele de lucru și să ne gîndim la ce vrem să desenăm. Apoi, curios, mă întrebă:

— V-a plăcut și dumneavoastră desenul nostru?
— Am recunoscut că a fost primul care mă frumosea, lucru ce a făcut, evident, plăcere interlocutorilor. (Ca semn de atenție pentru compoziții premii-au gust din... mi-au).

Dar să lămurim mai bine lucrurile...
De mai multă vreme „Marea oră de desen” a devenit un tradițional concurs școlaresc organizat în fiecare primăvară de „Ziua tineretului iugoslav”. Concursul este deschis tuturor celor de la școlile generale din Belgrad și se desfășoară pe... asfaltul trotuarului în fața vechii clădiri a Skupștinii Federale. La ora zece, după o bisnuită festivitate de deschidere, încep să se desfășoare concursurile. Fiecare echipă, formată de obicei din 3-4 copii (fără nici un „consultant”) începe lucrul sub privirile incurajatoare și admirative ale spectatorilor. Materialele de lucru: cretă colorată, vopsele în ulei. Un juriu, format de obicei din cei mai renumiți pictori iugoslavi, se pronunță asupra reușitei creațiilor. Cît despre premii, acestea sînt oferite — în număr foarte mare — de către fabricile de bomboane și ciocolată, fabricile de biscuiți, editurile pentru copii, marile librării, diferite întreprinderi de reabilitare școlară care patronază concursul.

...peii desenatorii s-au împreștîi. Au rămas pe asfalt marile lor desene. Încep... vernisajul. Vizitatori? Toți trecătorii.

AL. PINTEA

ITALIA. — Pe Grande Canale din Veneția

— Pe Grande Canale din Veneția

— Pe Grande Canale din Veneția

— Pe Grande Canale din Veneția

— Pe Grande Canale din Veneția

— Pe Grande Canale din Veneția

— Pe Grande Canale din Veneția

— Pe Grande Canale din Veneția

— Pe Grande Canale din Veneția

R. D. VIETNAM. — Ostași ai unei unități antiaeriene aparțin cerul Hanolului

Timp de zece zile la Sofia s-a desfășurat primul Festival național al teatrelor de păpuși din Bulgaria. În calitate de observatori au fost prezenți specialiști din U.R.S.S., România, Polonia și din alte țări. În cadrul acestei manifestări și-a dat concursul, ca invitat, și Teatrul de marionete „Tăndărică” din București. Artiștii români au evoluat pe scena Teatrului Național al Tineretului din Sofia prezentînd spectacolele „Cartea cu Apolodor” de Gellu Naum și „Tigruşorul Petre” de Ianuszewski și Wilcowski. Reprezentațiile minutorilor de marionete români s-au bucurat de un mare succes, primind aprecieri elogioase din partea specialiștilor bulgari și străini.

Telespectatorii bulgari au avut și ei posibilitatea să urmărească pe micile ecrane evoluția păpușarilor români. Luni, artiștii români au părăsit capitala Bulgariei. Teatrul de păpuși „Tăndărică” va prezenta, de asemenea, o serie de spectacole în orașele Plevna și Ruse.

U.R.S.S. — Regiunea Tiumen. Construcția conductei petrolifere Ust-Balik-Omsk

Convorbiri fără rezultate

Disputa dintre Londra și Madrid a polarizat destul de mult Gibraltarul în ultima vreme, în așa fel încît astăzi stinea apare despușiat de noi romantismul și, mai ales, de toate enigmatice sale. De toate, în afară de una: care va fi, în viitor, soarta Gibraltarului?

Cearta a intrat de mult într-o fază de uzură. Azi fiecare parte propune doar ceea ce crede că ar avea avantaj și invocă forul de care este sigur că-i va da cîștig de cauză. În speță, britanicii vor să tranșeze conflictul, prin intermediul Curții Internaționale de Justiție de la Haga, iar spaniolii prin intermediul O.N.U.

Spaniolii au cerut de multă vreme englezilor să plece, dar fără succes. Și atunci s-au așternut pe blocade. Cînd, la jumătatea lunii trecute, Madridul a interzis zborurile tuturor avioanelor engleze în zona de frontieră cu Gibraltarul, ei au făcut-o fiind convinși că britanicii n-au nici o posibilitate de ripostă. Și intr-adevăr, aceștia din urmă n-au putut face nimic altceva decît să ceară convorbiri cu partea adversă.

Punctele de vedere asupra acestor convorbiri (încheiate vineri la Madrid) au fost însă, chiar de la început, diferite. Spaniolii do-reau să se discute întregul dosar, adică problema Gibraltarului în ansamblu, și nu doar chestiunea interzicerii zborurilor. La urma urmelor, de zboruri spaniolilor prea puțin le pasă și dacă ar fi să dăm crezare unor observatori, incidentul cu interzicerea de la 15 mai a fost numai creat pentru a repune pe tapet întreaga afacere. Englezii, dimpotrivă, s-au arătat dispuși să discute doar asupra interzicerii, și nu problema Gibraltarului ca atare.

1. A MUZEUL cantonal de arte frumoase din Lausanne s-a deschis la treia Bialnă Internațională de tapiserie, organizată de Centrul Internațional de Tapiserie veche și modernă. Sînt prezentate lucrări executate de

POTRIVIT unei statistici oficiale citate de publicația economică franceză „Agefi”, balanța comercială a Belgiei a înregistrat în martie un deficit de 1 080 milioane franci belgieni. Se menționează că această cifră depășește cu 651 milioane franci belgieni deficitul înregistrat în martie 1966.

LA MUZEUL Instrumentelor muzicale din Bruxelles s-a deschis expoziția de Instrumente muzicale remănente. Trimise de Institutul Român pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea. La inaugurare au participat

Lucien Cooremans, primarul orașului Bruxelles, Jean Remiche, administrator general în Ministerul Educației Naționale, funcționar superior din Ministerul Afacerilor Externe al Belgiei, personalități culturale, muzicieni, muzicologi, artiști și un numeros public. A fost de față Ion Oancea, ambasadorul Republicii Socialiste România la Bruxelles.

Expoziția va rămîne deschisă timp de două luni, după care o parte din Instrumente vor fi expuse permanent în muzeu.

AGENTIA Tanlug anunță că, în ultimele două zile, asupra Iugoslaviei s-au abătut ploii torențiale însoțite de puternice descărcări electrice și furtuni, care au pricinuit însemnate pagube materiale. S-a produs o scădere bruscă a temperaturii, iar în Slovenia a căzut și zăpadă. Cele mai puternice fur-

tuni s-au semnalat în Voivodina, Belgrad și zonele centrale ale țării.

MINISTERUL vest-german al Economiei a anunțat că, în primele patru luni ale anului 1967, comenziile înregistrate de industria R. F. a Germaniei au scăzut cu 10 la sută, în raport cu perioada corespunzătoare a anului precedent. Se precizează că în sectoarele de bază ale industriei numărul comenzilor a scăzut comparativ cu anul 1966, cu 8 la sută, în domeniul investițiilor se înregistrează o scădere de 17 la sută, iar în domeniul bunurilor de larg consum o scădere de 12 la sută.

FACULTATEA de agronomie din Hanol, anunță agenția V.N.A., a dat o nouă promoție de 81 de specialiști — 52 agronomi și 29 zootehniciști. Această

este prima promoție de absolvenți care au îmbinat activitatea teoretică cu munca practică în agricultură.

Din 1955 și pînă în prezent facultatea a dat agriculturii peste 3 200 de specialiști, iar planul pe acest an prevede sporirea numărului de absolvenți pentru a face față cerințelor impuse de dezvoltarea agriculturii.

Puternice demonstrații antigovernamentale la Seul

În capitala sud-coreeană continuă demonstrații organizate în semn de protest față de modul de desfășurare și rezultatele alegerilor parlamentare încheiate recent cu victoria aceluiași gene-

ral Pak Cijan Hi, care și-a asigurat în acest mod un nou mandat prezidențial pentru o perioadă de patru ani. Riposta președintelui nu s-a lăsat așteptată: După cum scrie agenția REUTER, la Seul s-a anunțat că 97 de reprezentanți ai grupurilor de opoziție au fost arestați, ceea ce „a ridicat cu încă un grad temperatura politică din capitala sud-coreeană”. Ca o reacție la arestările anunțate, peste 500 de studenți s-au adunat luni pe străzile din apropierea Colegiului juridic al universității naționale din Seul demonstrînd împotriva falsificării rezultatelor electorale și cerînd organizarea unor noi alegeri. Demonstrația, scrie corespondentul agenției Associated Press, a-minteste prin intensitatea ei de puternicele revolte studențesci care au dus în 1960 la răsturnarea fostului dictator Li Sin Man”.

Incidente între tinerii negri și polițiști în Alabama

Puternice incidente rasiale au avut loc duminică seara între poliție și tinerii de culoare din orașul Prattville, (statul Alabama) ca urmare a arestării de către garda națională a lui Stokely Carmichael, președintele Comitetului studențesc de coordonare a acțiunilor neviolente. Au fost operate noi arestări.

Pe de altă parte, localitatea Tampa (statul Florida) a fost teatru unor puternice manifestații antisegregaționiste. Poliția a intervenit cu brutalitate folosînd gaze lacrimogene și cîini polițiști pentru a-i împușca pe manifestații.

Un tânăr negru a fost împușcat. Au fost operate numeroase arestări.

IOAN TIMOFTE

Reuniunea de la Chequers

Wilson încearcă să aplaneze divergențele din rîndurile laburiștilor

Prîmul ministru al Angliei, Harold Wilson, a convocat la reședința sa de vară de la Chequers o reuniune la care participă membri ai conducerii Partidului laburist și miniștrii al Cabinetului britanic.

Această reuniune, potrivit ziarului „SUNDAY TELEGRAPH”, are drept scop să aplaneze divergențele care s-au accentuat în ultimul timp între Cabinetul britanic și Comitetul executiv al Partidului laburist.

Potrivit aceluiași ziar, principala neînțelegere a liderilor sindicali membri ai Comitetului executiv este generată de politica economică a guvernului. Ei au declarat în repetate rînduri că actuala politică de susținere și în primul rînd înghețarea salariilor este principala cauză a creșterii șomajului și a prețurilor și deci a scăderii nivelului de trai.

Reuniunea de la Chequers nu se va limita numai la examinarea problemelor economice. Reprezentanții aripii de stînga din cadrul Comitetului executiv intenționează să ridice, de asemenea, din nou o serie de probleme legate de politica externă și anume atitudinea guvernului Wilson față de evenimentele din

temeri în cercurile guvernamentale bolivienne. O expresie a îngrijorării autorităților o constituie recenta instituire a stării de asediu pe o perioadă nelimitată și suspendarea garanțiilor constituționale. Într-o declarație anunțînd aceste măsuri președintele Barrientos l-a acuzat pe fostul președinte Paz Estenssoro, aflat în exil în Peru, de a fi acordat ajutor mișcării de partizani. La rîndu-i acesta din urmă, a apreciat că „pentru a învinge mișcarea de gueriță, guvernul de la La Paz va duce progresiv țara în fața unei operații de tip Santo-Domingo”.

Stare de urgență, stare de asediu, suspendarea garanțiilor constituționale, arestări masive: ce alte măsuri vor mai adopta autoritățile? Un lucru este evident: aceste măsuri nu vor avea darul decît să sporească și mai mult impopularitatea regimului, să intensifice mișcarea de opoziție.

Evoluția situației din regiunile muntoase, creșterea numărului acțiunilor și demonstrațiilor oamnenilor muncii și studenților în sprijinul satisfacerii revendicărilor lor politice și economice au stîrnit serioase

temeri în cercurile guvernamentale bolivienne. O expresie a îngrijorării autorităților o constituie recenta instituire a stării de asediu pe o perioadă nelimitată și suspendarea garanțiilor constituționale. Într-o declarație anunțînd aceste măsuri președintele Barrientos l-a acuzat pe fostul președinte Paz Estenssoro, aflat în exil în Peru, de a fi acordat ajutor mișcării de partizani. La rîndu-i acesta din urmă, a apreciat că „pentru a învinge mișcarea de gueriță, guvernul de la La Paz va duce progresiv țara în fața unei operații de tip Santo-Domingo”.

Stare de urgență, stare de asediu, suspendarea garanțiilor constituționale, arestări masive: ce alte măsuri vor mai adopta autoritățile? Un lucru este evident: aceste măsuri nu vor avea darul decît să sporească și mai mult impopularitatea regimului, să intensifice mișcarea de opoziție.

Evoluția situației din regiunile muntoase, creșterea numărului acțiunilor și demonstrațiilor oamnenilor muncii și studenților în sprijinul satisfacerii revendicărilor lor politice și economice au stîrnit serioase

temeri în cercurile guvernamentale bolivienne. O expresie a îngrijorării autorităților o constituie recenta instituire a stării de asediu pe o perioadă nelimitată și suspendarea garanțiilor constituționale. Într-o declarație anunțînd aceste măsuri președintele Barrientos l-a acuzat pe fostul președinte Paz Estenssoro, aflat în exil în Peru, de a fi acordat ajutor mișcării de partizani. La rîndu-i acesta din urmă, a apreciat că „pentru a învinge mișcarea de gueriță, guvernul de la La Paz va duce progresiv țara în fața unei operații de tip Santo-Domingo”.

Stare de urgență, stare de asediu, suspendarea garanțiilor constituționale, arestări masive: ce alte măsuri vor mai adopta autoritățile? Un lucru este evident: aceste măsuri nu vor avea darul decît să sporească și mai mult impopularitatea regimului, să intensifice mișcarea de opoziție.

Evoluția situației din regiunile muntoase, creșterea numărului acțiunilor și demonstrațiilor oamnenilor muncii și studenților în sprijinul satisfacerii revendicărilor lor politice și economice au stîrnit serioase

temeri în cercurile guvernamentale bolivienne. O expresie a îngrijorării autorităților o constituie recenta instituire a stării de asediu pe o perioadă nelimitată și suspendarea garanțiilor constituționale. Într-o declarație anunțînd aceste măsuri președintele Barrientos l-a acuzat pe fostul președinte Paz Estenssoro, aflat în exil în Peru, de a fi acordat ajutor mișcării de partizani. La rîndu-i acesta din urmă, a apreciat că „pentru a învinge mișcarea de gueriță, guvernul de la La Paz va duce progresiv țara în fața unei operații de tip Santo-Domingo”.

Stare de urgență, stare de asediu, suspendarea garanțiilor constituționale, arestări masive: ce alte măsuri vor mai adopta autoritățile? Un lucru este evident: aceste măsuri nu vor avea darul decît să sporească și mai mult impopularitatea regimului, să intensifice mișcarea de opoziție.

Evoluția situației din regiunile muntoase, creșterea numărului acțiunilor și demonstrațiilor oamnenilor muncii și studenților în sprijinul satisfacerii revendicărilor lor politice și economice au stîrnit serioase